

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΓΡΑΦΕΙΑ
7 ΛΕΚΑ 7
ΑΘΗΝΑΙ

Κωμ
XX

"ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡ. ΦΗΜΕΛΗ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠ. ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ Α' ΓΙΩΝ
Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς ὕλης ΔΙΣ ΝΙΤΣΑ ΚΟΡΩΝΙΟΥ
ΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Δρχ 80
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. 80
ΑΓΓΛΙΑΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ Δίρα 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Δολλάρ. 4

Αἱ Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι κατ' ἀναλογίαν

Αἱ συνδρομαὶ δέον ν' ἀπερδύνωνται ὡς ἐξῆς:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," ΑΘΗΝΑΣ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 1.50

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΚΔΟΤΑΣ
ΒΙΒΛΙΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΤΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

Κ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΕΛΕΙΩΣ ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΘΕΝΤΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΙΣΘΕΝΤΑ
ΔΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ ΚΑΙ ΝΕΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ
ΓΕΡΜΑΝΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣΟΡΘΟΥΝ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΕΚΔΟΤΑΣ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ

ΟΤΙ ΑΝΑΛΑΒΑΝΟΥΝ ΠΡΑΞΕΙΝ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙ-
ΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΝΑ ΤΗΝ ΕΚΤΕΛΕΣΟΥΝ

ΜΕ ΤΑΧΥΤΗΤΑ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΧΝΙΑΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΝ

7 ΛΕΚΑ 7

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ ΣΑΠΩΝΩΝ & ΑΡΩΜΑΤΩΝ
ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ ΜΠΑΧΑΡΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ - ΠΑΤΗΣΙΑ

STYL. BACHARIA
MANUFACTURER OF SOAP & PERFUMERY
ATHENS - GREECE

ΟΙΚΟΣ Ε. Α. ΤΟΥΛ

ΙΔΡΥΘΗΣ ΤΩ 1854 — **ΕΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ**

Παρακαταθήκη Πα' αἰῶν Οἴνου.

Μαυροδάφνη 1901 — Μαυροδάφνη 882.

Ρομπόλα 1875 — Σέβεν κλπ.

Ὑποκατάστημα ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ. Ὁδὸς Προαστείου 3.

Ἀντιπρόσωπος Ν. Σ. ΜΕΤΑΞΑΣ.

EAU DE COLOGNE

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ
ΠΩΛΕΙ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Α. Λ. ΤΣΟΡΩΝΗ

ΒΟΥΛΗΣ & ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΗ II

Προσβία συλλογὴ ὁμων τῶν SPESI-
ALITÉS ὡς καὶ βαρὴ τριχῶν ἀρίστη.

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΔΙΑ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΝ

ΕΤΟΙΜΑ ΠΡΟΣ ΠΑΡΑΔΟΣΙΝ

παρὰ τοὺς ἀδελφοὺς **Α. ΜΑΖΗ**

Μυλλέρου 42

Τηλεφ. 12-87

ΕΠΕΙΔΗ

Πολλὰ Κυρία καὶ Δεσποινίδες δὲν ἐπρόφθαναν νὰ
ἐπισκεφθῶν τὴν 1ην καὶ 2αν ἔκθεσιν μας ἐτοιμίζο-
μεν ἐκτάκτως: 3ην τοιαύτην, περιλαμβάνουσαν καὶ τὰ
τελευταίως παραληφθέντα **MODELES** διὰ τὴν
Παρασκευὴν 16, Σίββατον 17, καὶ Δευτέραν 19
Μαΐου. **ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΑΛΟΝΙ** Γυναικεῖοι πί-
λοι Σ. Λαζαροῦ, δόδς Ἑρμού (Στοὰ Ριζιῶν).

ΣΗΜ.—Παρακαλοῦμεν τὴν ἀξιότιμον πελατεάν
μας, πρὸς ἀποφυγὴν παραπόνων, ὅπως προορίζεται
τὰς δοριζομένας ἀκριβῶς ἡμέρας ἐκθέσεως.

Η ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἀγοράζει εἰς τὰς καλλιτέρας τιμὰς
ὡαντὸς εἶδους ξένα χρεώγραφα

ἔντεξαι νόμισις γύσεως χρημα-

τιστικῆς ἐντογᾶς εἰς τὰ

Χρηματιστήρια

ΛΟΝΔΙΝΟΥ, ΠΑΡΙΣΙΟΥ ΚΑΙ Ν. ΥΟΡΚΗΣ

E. A. TOOLE

HOUSE FOUNDED IN 1854 — CERHALONIA

Depot of Old Wines.

Mavrodaphni of 1901 and 1882.

Robola of 1875. Cherry etc

Brauch at ATHENS. Proastion Street 3.

Representative N. S. ΜΕΤΑΧΑΣ

25 Μαΐου 1924

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

65

ΑΓΡΟΤΙΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

(ΤΟΥ ΦΡΑΝΣΟΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ)

Η ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΦΑΚΙΡΗ

"Άφησα γὰρ μιὰ στιγμή τοὺς γιατροὺς ν' ἀσχολοῦνται νὰ βγά-
λουν τὴ σφαῖρα ἀπ' τὴ πληγὴ τοῦ φίλου μου καὶ πέρασα στὴ με-
γάλῃ αἰθούσα, ὅπου τὴν παραμονὴ τῆς μονομαχίας, ὁ Ἰωάννης Δε
Νουάρ-Μοντιέ εἶχε τακτοποιήσει τὰς ὑποθέσεις του, εἶχε συντάξει
δὲ ἀκόμη καὶ τὴ διαθήκην του. Ὁ ἥλιος ἔλαμπε γελαστός. Ἀπὸ τὰ
ἀνοιχτὰ παράθυρα εὐπαινετὸ χρυσὸ φῶς του καὶ τὸ ἀεράκι ἔφερε
τὴ μυρωδιὰ τῶν γιανσεμιῶν καὶ τῶν ῥόδων. Ἡ ὥρα θὰ ἦταν τώρα 9
τὸ πρωῒ. Ἡ μονομαχία ἔγινε τὴν αὐγὴ. Στὸ γειτονικὸ δωμάτιο ἀ-
κούγονταν παράπονα καὶ στεναγμοί, πότε δυνατοί, πότε σιγανοὶ καὶ
πονεμένοι. Μιὰ ἀγωνία εἶχε πιάσει τὴ καρδίά μου. Γιὰ νὰ περῶ
ἢ ὥρα ἐβημάτιζα στὴν αἰθούσα, παίζοντας πότε μὲ τὸ μαστίγιό
μου, πότε μὲ τὰ κομποτεχνήματα τοῦ τραπέζιου, προσφιλῆ στὴν
ὑπαρξί, ἢ ὅποια κείνη τὴ στιγμή ἐπέλεγε μὲ τὸ θάνατο στὸ δι-
πλανὸν δωμάτιο.!

"Ενας μεγάλος φάκελλος τοποθετημένος ἐπίτηδες, ὡς φαίνεται,
γιὰ νὰ τὸν δῶ, πάνω στὸ τραπέζι, μ' ἔκαμε νὰ σταθῶ. Ὁ φάκελλος
ἀπληθύνετο σὲ μένα. Εἶχε γραφεὶ τὴν προηγουμένη ἀπὸ τὸν
Ἰωάννην Μοντιέ, ὁ ὁποῖος εἶχε, φαίνεται κακαῖς προαιτιάσεις
γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μονομαχίας. Μὲ τρέμοντα χεῖρα ἀνοίξα καὶ
διάβασα τὰ ἀκόλουθα φοικτὰ, μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγητα πράγματα:

Κύριον Ροβέρτον Σεββὰλ

Μπαριετς, 15 Ὀκτωβρίου...

Ἀγαπητέ μου φίλε,

"Θὰ σοῦ ἐξηγήσω γιὰτί θὰ μονομαχήσω αὐριο τὸ πρωῒ μὲ τὸν
κ. Α. Ι. Φραιτῶν. Ἐλαβες μέρος στὴν ὑπόθεσιν αὐτὴ χωρὶς νὰ μοῦ
ζητήσης ἐξηγήσεις ἀν καὶ ἦταν πολὺ παράξενη. Σοῦ ὀφείλω μιὰ
ἐξηγήσι καὶ διάβασε σὲ παρακαλῶ καὶ φρίξε.

Πρὸς ὀλίγων μηνῶν, καθὼς γνωρίζεις, ἐνοίκιασα ἓνα σπίτι στὸ
Παρίσι, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ ἐγκαταλείψω περὶ τὴ ζωὴ τῶν ταξιδιωτῶν
ἴσως καὶ νὰ παντρευθῶ. Σοῦ ἔχω μιλήσει, νομίζω, γιὰ τὴν δίδω
Μάρθα Α... τὴν ὁποίαν ἐγνώρισα στὸ Ποντιγερὴ τῶν Ἰνδιάν καὶ
τὴν ὁποίαν εἶδα πάλι στὴ Γαλλία. Μ' ἄλλα λόγια ἤθελα νὰ κανο-
νίσω τὰ τῆς ζωῆς μου.

Τὸ σπίτι ποὺ ἐνοίκιασα ἦταν φωτεινὸ, οὔτε καινοῦργιο, οὔτε
παλιό. Ἐνα σπίτι συνειδησμένο. Τὸ μέρος ποὺ θὰ ἔμενα στὸ δεύ-
τερο πάτωμα ἦταν ἀναπαυτικὸ, εὐχάριστο... κοινόν. Ὅλα τὴν

ἱστορίαν αὐτὴ εἶναι κοινά... τὰ πάντα ἐκτὸς τοῦ τραγικοῦ μυστη-
ριοῦ, τὸ ὁποῖον ποτὲ κανεὶς δὲν θὰ ἐξηγήσῃ.

"Εγκατεστάθηκα στὸ νέο αὐτὸ σπίτι στὴς ἀρχὲς τῆς ἀνοιξέως καὶ
ἔμενα εὐχαριστημένος, καταμαγεμένος γιὰτί ἦμουν περὶ «σπίτι
μου» ἀνάμεσα στὰ πράγματα μου. Μόνον αὐτοὺς ποὺ ἐπιστρέφει
ἀπὸ τὴν Ἀφρική καὶ εἰς Ἰνδίας μπορεῖ νὰ καταλάβῃ τὴ χαρὰ αὐτὴ.
Ἐκαὶ τὴν περιδείαν τοῦ κόσμου καὶ ὅμως πολὺ περισσότερο
εὐχαριστοῦμαι τώρα ἀπ' τὸν περίπατό ποὺ ἔκανα τὸ πρωῒ στὸ
δάσος.

"Ὅταν ἐγύριζα ἀπὸ ἓνα τέτοιο περίπατό μου συνέβη καὶ ἡ ἱστο-
ρία, ἡ φοικτὴ καὶ μυστηριώδης ἱστορία ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ.

"Ἦταν μεσημέρι, λίγο ἀργά γιὰ φαγητό. Ἀνοίξα μονάχος μου
μπαρὰ στὸ σπουδαστήριό μου... καὶ ἀνατρίχιασα! Ἐπάγωσα ὅλος! Ἦ-
κε ὅμως δὲν εἶδα καὶ τίποτε τόσο ἐκτακτό. Πάλι αὐτὴ ἡ ταράχη
μου! Ἀκουσε ὅμως καὶ θὰ δῆς. Στὸ γραφεῖο μου ἐκάθονταν ἓνας
ἀνθρώπος μὲ γυρισμένης τῆς πλάτης πρὸς ἐμένα. Ἦταν σκυμμένος
καὶ ἔγραφε!...

"Ἐσταμάτησα. Νομίζω στὴν ἀρχὴ πῶς ἦσαν οἱ φίλες μου. Κῆ-
ταξα περὶ καλὰ τὸν ἀγνωστο καὶ εἶδα πὸς εἶχε μάτια ἀνοιχτὰ γα-
λένια, πολὺ γλυκὰ καὶ μεγάλα, μὴν εὐδελαν μιὰ κατακόκκινη γε-
νιὰδα, μιὰ μὲ ῥοφὴ τέλος πάντων ποὺ μοῦ θυμισε ἀρχαία Ἑλλάδα...
Προσώπῃσα μὲ τὴν ἐρώτησιν στὸ στόμα:

Τί ζητᾶτε ἔδω, κύριε;

"Ἐφαρσα ὅμως ὁ ἀγνωστος γέμισε! Ἐγινε ἀπαυτός! Δὲν βλέπω
περὶ τίποτε. Τὸ καθίσμα ἀδειανό, τὸ γραφεῖο μου ἔρημο! Ἐνό-
μισα ὅτι ἔπαθα σκοποδιάνισι. Ἦταν παρακαταθήκη; Ἦταν ἀλή-
θεια; Ἦ ὁραματισμὸς ἀλλόδς; Προσχωρῶ στὸ τραπέζι μου, κα-
τίζω καὶ βλέπω ἐκεῖ ὅπου ἐκείνος ἐκάθητο, πάνω στὸ λευκὸ στοῦ
πόδαρό του γραμμένο ἓνα δυσανάγνωστο ὄνομα, τὸ ὁποῖον μόλις
προσέδεε κατὰ δύναμιν νὰ διαβάσω: Α. Ι. Φραιτῶν!...

Φραιτῶν! Ποῖος ἦταν αὐτός; Ἀνθρώπος ἢ φάντασμα;

Πέρασαν ὀκτὼ ἡμέρες, ὅταν γιὰ δευτέρω φορὰ συναντήθηκα μιὰ
νύκτα στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ μου, μὲ τὸ ἴδιο αἶμα, τὸ ἴδιο φάν-
τασμα! Μόλις μὲ ματιὰ καὶ ἐξηφανίσθη πάλι σὰν ἀστράκη.
Ἀπὸ τότε τὸν ἐάνειθησα, ἔγινε συγκρατικός μου φοβερὸς. Κάθε
στιγμὴ περνοῦσε μπροστὰ μου. Ἐκαὶ βόλτες σὰν νὰ ἦταν σπίτι
του. Ὅσοσο πάντα ἔπρεπε νὰ τὸν ἀγγίζω, νὰ τὸν πιάσω...

Τὴν ὥρα ὅμως ποὺ ἐγὼ ἦμουν ἐτοιμὸς νὰ τὸν ἀρπάξω αὐτός

μού ξέφευγε...

Εξήγησα εξηγήσεις από τους κυρίους που έμεναν πρό μου στο σπίτι. Όσο κι αν προχώρησα μακριά, βρήκα μόνον φιλήσυχους χωρικούς οι οποίοι δεν θυμόνταν νάχαν δη ποτέ τίποτε το ύποπτο. Τότε πεία φίλε μου άρχισα να σκέπτομαι μήπως υπήρχε στο κόσμο κανείς ζωντανός ή πεθαμμένος, ο οποίος με μισούσε, ο οποίος ήθελε να μ' εκδικηθή. Τίποτε δεν άνεκάλυψα! Τίποτε... τίποτε άλλο παρά μόνον την εξής άσήμαντη (!) άφορη. Όταν πέρισυ βρισκόμουν ταξείδι στās Ινδίας με τη μνηστή μου, — είχαμε γνωρισθή πειά—στη πολλήνη Βιζονό, μπρός σε μία καλύβη συναντηθήκαμε μ' ένα γέρο φακίρη. Ο άθλιος αυτός έφριξε στην άρραβωνία στικιά μου ένα τόσο άσεμνο βλέμμα, ώστε θυμώσα και τον χτύπησα με το μαστίγιό μου στο πρόσωπο. Τόν χτύπησα κι έφυγε. Είδα όμως γιά μία στιγμή τα μάτια του να με κυττάζουν με τόσο μίσος, με τόση δίψα εκδίκησης, πού δεν θά λημονήσω ποτέ το κύτταγμα αυτό... Καί τώρα ; Υπάρχει σχέση μεταξύ του Φακίρη εκείνου και του φαντάρα ος πού παρουσιάζεται μπρός μου μ' άγρια μορφή; Δεν ξέρω τί να πώ...

Γνωρίζεις πολύ καλά, φίλε μου, τη θρησκευτική άνατροφή πού έλαβα και της χριστιανικής ιδέας μου. Επί τέλους χωρίς διόλου να ντραπώ πήγα να ζητήσω τη συμβουλή ενός παππά, ο οποίος υπήρξε άλλοτε διευθυντής μου και εις τόν όποιον είχα απόλυτη έμπιστοσύνη. Με ήκουσε με προσοχή και μου είπε :

Παιδί μου αυτά πού μου λες με βάζουν σε μεγάλη άνησυχία. Η θρησκεία μας δεν παραδέχεται εύκολα αυτής της φύσεως τά προγίγματα, αν και ή άγία Γραφή μας παρέχει πολλά τέτοια παραδείγματα. Η μόνη καλή συμβουλή πού μπορώ να σου δώσω είναι ν' αφήσης αυτό το σπίτι όσο μπορείς γρήγορα. Η Δίς Μάρθα ή άρραβωνιαστική σου έφυγε γιά τα μεσημβρινά μέρη της Γαλλίας. Τρέξε να τη συναντήσης. Μη διστάσης να ή τοχωρήσης μπρός στον έχθρό σου. Είναι το καλλίτερο μέσο να υπερισχύσης. Φύγετε άμέσως και νυμφευήτε εκεί κάτω. Αν έχετε γίνη το θυμά σατανικού πνεύματος, τουλάχιστον θά είσθε δύο γιά να προσεύχεσθε και να υπερασπίζεσθε έναντίον του Μή μένης, παιδί μου, σ' αυτό το σπίτι, πιστέψέ με.

Τήν άλλη ήμέρα μπήκα στη ταχεία άμαξοστοιχία του Νότου γιά το Μπιρλίτς.

Πήρα θέσι σε διαμέρισμα του ήπνου. Τη στιγμή πού έμπαινα στο έστιατόριο γιά να φάγω, είδα καθαρά στο τραπέζι, το όποιον είχαν φυλάξει γιά μένα και στο όποιον είχα αφήσει γιά σημάδι το επισκεπτήριό μου, είδα... τον άγνωστό μου κοκκινομάλη τόν Παρίσιον.

Η καλύβη του Φακίρη

Ήταν εκείνος, εκείνος ήταν !... Τά ίδια βελούδινα, χαλβόδινα μάτια του, ή ίδια λάμψη της γενειάδας, ή ίδια έκφρασις, ή ίδια είσωνεία.

Προχώρησα, ρίχτηκα επάνω μ' άνοχτά χέρια γιά να πιάσω ίσως τόν άέρα, το άπειρον, το μηδέν... Άλλά τη φορά αυτή... άγγίξα σε ύψασμα, σε μέλη σώματος, σε σώμα ζωντανό !...

Η γροθιάς μας άνταμώθησαν πριν πέσουν στα πρόσωπά μας. Όλοι όσοι ήσαν εκεί έπίστεψαν πως έπρόκειτο περί φιλονικίας γιά τη θέσι. Μας έχώρισαν, άλλ' είχαμε δώσει τα επισκεπτήριά μας πλέον.

Άυριο μονομαχώ μετά του κ. Α. Ι. Φραιτών, δηλαδή, σου όροζίζομαι, με το άγνωστον, το φάντασμα, το μυστηριώδες όν της όδου Πέτρον Σιζάρων. Τί θ' άπογίνη; Θά με φονεύση; Ο Θεός είναι μεγάλος !...

Ιωάννης Δε Νουάρ Μονιέ.

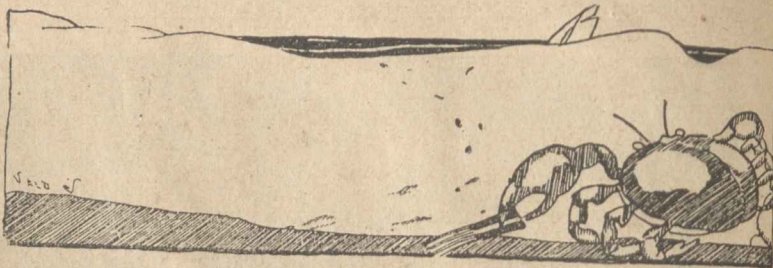
Η έπιστολή ξέφυγε από τα χέρια μου. Συγχρόνως δεν άκουγα πια τους στεναγμούς του πληγωμένου φίλου μου σ' άλλο δωμάτιο...

Ανοίξε σιγά τη πόρτα του δωματίου και στο κατώφλι έφάνηκε ή νοσοκόμος μοναχή, με το πρόσωπο κιτρινασμένο μέσα στα λευκά της πέπλα και μου είπε :

— Η εγγεγραμμένη άπέτυχε ! Έτελείωσε, κύριε. Ο φίλος σας δεν θά ύποφέρει πια. Απέθανε !

Αμέσως, την ίδια ήμέρα ζήτησα στο Μπιρλίτς και εις τα πέριξ τόν Α. Ι. Φραιτών, τόν αντίπαλο του φίλου μου. Τίποτα. Κανένα ίχνος ! Έξεραισθήθη και σκέπτομαι Ήταν άνθρωπος ή φάντασμα; Φάντασμα άσφαλός Ποιος ξέρει !... Ίσως και κάτω, στη καλύβη του Βιζονό, ο εκδίκητικός φακίρης να χαιρείται αυτή την στιγμή γιά την εκδίκησή του. Μέσα σ' άλλη μορφή ή ψυχή του πέραςε τάς εκάστις και εκδίκηθηκε... Ποιος ξέρει ;... Υπάρχουν τόσα μυστήρια επί της γής !...

ΦΡΑΝΣΟΑ ΝΙΕ ΝΙΟΝ

ΕΥΖΩΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ο ΕΡΩΣ

Μάτους μήν τούν θηλυκών
Κι μήνας τούν Ιρώτων
Μήνας πουλών άπαγογών
Πού κάνουν κι χροτόν...

Το' άρέσν' ύπόνης τα ξυνά ;
Τη κλέβεις πι κι φι
Κι τί θά φάτι ύστρινά
Δέν σ' καίγει καρφί...

Κι' έτσι τα Ισθήματα
Σιχνέντι στην άράδα
Κι' άρχίζνι τα θαρσίματα
Κ' ή κλουτουσατινάδα...

Κι σεις πού αγαπιώσαστι
Κι σνάζατι κι φιλιώσαστι
Κι γλυκουλιγουνόσαστι
Κι τά λοιπά κι τά λοιπά
Οθλου πειά κι τρουγώσαστι
Κι τρέχτι εις τούν παππά
Όσοις εις καταφύγιον
Διγιά του διαζόγιον !...

ΜΗΤΡΟΥΗΣ

ΠΡΟΣ ΜΑΙΛΕΝΙΚΟΝ

ΝΑ ΕΞΗΓΟΥΜΕΘΑ

Ο χρονογράφος του «Σκριπ» κ. Μαιλένικος γράφων πολλά τά καλά γιά το «Μπουκέτο» — δι' α και τόν ευχαριστούμεν — φέγει έν τέλει την συνήθειαν της έκλογής τίτλων ξενικών, αναφέρον ως παραδειγμα το «Σκέρσο» και το ήμετερον «Μπουκέτο». Παραδεχόμεθα και ήμεεις ότι ή λέξις μπουκέτο είναι ξενική, άς όμολογήση όμως και ο κ. Χρονογράφος, ότι έχει άποκτησει πλέον αυτή την Έλληνικήν ιδιανότητα, ότι έχει εξελληνισθεί, ότι ο λαός την έχει κάμει από αινών λέξιν δική του, έν αντιθέσει προς την λέξιν σκέρσο, ή όποια είναι πολύ νέα. Παραδειγμα τό συγγραφομενον Μέγα Λέξικον της Νεοελληνικής, εις τό όποιον ή λέξις αυτή περιλαμβάνεται. Ποία γλώσσα άλλωστε δεν έχει και ξένας λέξεις, ποίος λαός δεν χρησιμοποιεί και δεν έχει άφομοιώσει ταινάτας; Τέλος πώς θά έπρεπε να ονομάσωμεν τό περιοδικόν μας; Άνθοδέμνην; Είναι κάπως σχολαστικόν. Άλλά μήπως και ή έφημερίς εις ήν γράφτε κ. Μαιλένικε—τό Σκριπ—φέρει τίτλον ελληνικόν, τίτλον πού μπορεί νι τόν εξηγήση ο μη γνωρίζων την ιστορίαν αυτού; Άς μη συζητούμεν συνεπώς χωρίς λόγον...

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΩΝ ΑΞΗΡΗΜΕΝΩΝ

Διά τόν μουσουργόν Βένδαν, εκ Γότας, διηγούνται πλάτα, όταν έπαίξε πιάνο ξεχνότανε τόσο, ώστε νόμιζε πως παίζει κάποιος άλλος και επιθύριζε :

— Εύγε, εύγε ! Πολύ ώραία ! Σάς συγχαίρω !...

Διηγούνται περί σοφοῦ τινος, ότι όσάκις έτίναζε την πλάτα του, κτυπώντας την στο τραπέζι, έφώναζεν ισχυρώς νομίζοντας πως χτυποῦν την πόρτα : —Είσα-έλθετε !...

Μιά μέρα, ο Δέαντζ, θίλησε να δοκιμάση την τιμιότητα του ήπρετον του και μεταχειρίσθηκε τό παληό σύστημα, άφηνοντας μία φούττα νομισμάτων επί του γραφείου του. Έλρημόνησεν όμως μία λεπτομέρεια : Να μετρήση τά χρήματα !...

Ο ΧΑΧΑΣ

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΙΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

Η ΧΡΥΣΟΚΑΡΔΗ

Ετσι την έλεγαν.
Χρυσόκαρδη ! Και ήταν χρυσάφι ή καρδιά της.
Ο Δόγης ο Βενετσιάνος, ο δυνατός και πλούσιος την γνώρισε

στη Ναύπακτο, την εποχή της Ένετοκρατίας, όταν ή Βενετοάνικη παντιέρα άνέμιζε στα ελληνικά χώματα, όταν ο λέων της Βενετίας ύψωνε πανιού τό περήφανο κεφάλι του με τη πλούσια χαίτη, όταν ή γαλέρες της γαληνοτάτης δημοκρατίας άρμενιζάν στα γαλάνα Έλληνικά ύδατα.

Όρφانه από εὔ γενικιά φάρα ή Χρυσόκαρδη άνταποκρίθηκε στην άγάπη του χρυσούτολίστου Δόγη της Βενετίας.

Κι' αυτός την πήρε μαζί ου, τιν πήγε στη Βενετία και την έκαμε γυναίκα του.

Έφτά μέρες κράτησαν οι διασκέδασεις στο δ γικό παλάτι.

Ένα μήνα κι' έφτά ήμέρες βάσταξεν ή ευτυχία της.

Κι' έπειτα ο φιλόδοξος ο Δόγης Μπραγκάνο, την άφησε κλεισμένη στο παλάτι του κι' έφυγε διπλώντας νέες μαρς, νέα τρόπαια.

Έμεινε μόνη της ή Χρυσόκαρδη...

Πού και πού να φτάσει μανταφόρος από τό Δόγη σ' αυτή... Και ή μέρες περνούσαν και ή ύπέγκλιη ή νέα μαραινότανε.

Στη περίοδο αυτή της μοναξιάς γνώρισε ή Χρυσόκαρδη τό τραγικό τροβαδούρο, τόν εὔ γενικό κι' ώραίο Ρένο.

Περνούσε τραγουδώντας κάτω απ' τα παράθυρά της.

Τ' άδηναν και άγαπήθηκαν.

Της έστειλε γηλά σ' άργοντικό της τούς στεναγμούς της άγάπης του.

Τοιούτοι στα νερά του καναλιού μία μέρα, ένα τριαντάφυλλο αίματόχρομο, πού τόχε καρφωμένο στα μαλλιά της.

Άγαπήθηκαν τρελλά.

Κι' όταν γιά πρώτη φορά έπασεν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου, λιποθύμησαν από συγκίνηση και λαχτάρα.

Ο Ρένος της τραγούδαγε τώρα μιλώντας της άγάπης πού δεν πεθάνει ποτέ, πού συνεχίζεται και μετά τό θάνατο στους ούρανούς.

Η Χρυσόκαρδη άκουμπόσε στον ώμο του και τόν άκουγε...

Πόσοι στεναγμοί και πόσα φιλιά !...

Τη περίοδο αυτή άκριβώς γύρισε κι' ο Δόγης απ' τα πεδία τών μαχών.

Η προδοσία του ψιθύρισε σ' αυτή τόν έρωτα της γυναίκας του.

Μέσα του χοχλάκισε κι' άνάβρασε ή δαγή.
Την έσφιγγε στην άγκαλιά του και τοιούχονταν επιθυμία να την πνίξη.

Άκουγε την καρδιά της να κτυπά και παρասυρμένος απ' τη ξήλια ήθελε να της την ξεριζώσει να την πετάξη στα νερά.

Μά ύπόμνε...

Ηθελε την εκδικήσι του σκληρή και πρωτότυπη.

Αισθανόταν τό κορμά της ή Χρυσόκαρδη κι' έκλαιγε πικρά όταν έμενε μόνη.

Πώς να τόν λησμονήση ; Λησμονεί όποιος αγαπάει μ' όλη του τη καρδιά και τό πνεύμα ;

Και μία νύχτα—τόν είχε άποθυμήσει τρελλά— του κράμασε τη μεταξένι άνεμόσκαλα ν' άνέβη στο δώμα.

Ο Δόγης παραμόνευε. Τό παλάτι ήταν τριγυρισμένο από λοχιοφόρους.

Με καρδιοχτύπι και λαχτάρα περιμένει στη κάμαρά της ή Χρυσόκαρδη...

Ο Ρένος άνεβαίνει. Νάτος. Κραμείται τώρα στο κενο, μα προχωρεί θαρραλέα.

Σαφηνικά προβάλουν κάτω του Δόγη οι λοχιοφόροι. Κι' επάνω στο δώμα ο ίδιος ο Δόγης κόβει τό σχοινί πού κρατούσε τη σκάλα !

Πάφτει ο Ρένος. Σπρίγγει α χερίλη του, δεν άρνηνει ούτε φωνή—ούτε παράτανο. Πέφτει πάνω στις ύψωμένες λόγχες τών μισθοφόρων του Δόγη, πού τούς λούζει άγνώστα τό αίμα του νεού...

Πετούν τό κουφάρι του στο νερό.

Μένει στην έλπίσωνία μόνον ή κινδύα του.

Πού θά την άνετά χώματα ;

Σε ποιά στεριά θά τη σύρη τό ρεύμα ;

Τι παίξει ο άνεμος στις κόρδες της τ' αλυτρώ και πένθιμο...

Μερες περπάσανε...

Η Χρυσόκαρδη τόν περιμένει ακόμα και κλάει.

Κλάει χωρίς να ξέρη γιατί. Μά ή καρδιά της είναι βαρειά, τόσο βαρειά !

Η δαγή του Δόγη δεν εκόπασε.

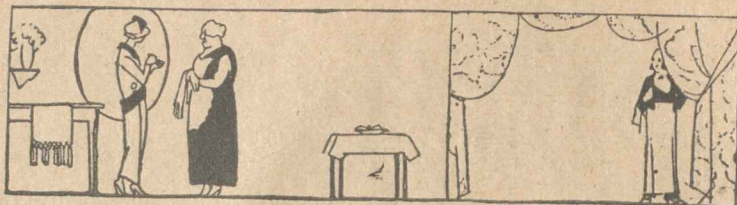
Ποδσε τό θάνατο της, ένα θάνατο φρικτόν, μαρτυρικό...

Και μία νύχτα άνοιξιάνικη, μία νύχτα γλύκας και γαλήνης, μία νύχτα πούπαιζαν τ' αστέρια με τά νερά, μία νύχτα σιωπής και θανάτου, την πέσνει στη γόνδολα να κάμουν βόλτες στα κανάλια, να θυμωθούν, της λέει, τά παλιά.

Τά μάτια της δακρύζουν.

Σπίδες πετούν τά μάτια του.

Η γόνδολα πλέει σάν κύκνος στα νερά. Ο πιστός γονδολιέρης

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ 1821

ΤΟ ΜΑΡΤΙΝΙ ΤΟΥ ΓΙΟΥΣΟΥΦ ΔΡΑΠΗ

Ποιός δὲν γνωρίζει τὸν Γιουσούφ Ἀράπη; Ἦταν τόσοι θηριώδης, ὥστε ἡ ἱστορία τὸν ἀπεθανάτισε.

Ἐπὶ ῥῆσιν, ὁ γνωστός ἀρχιδίμμιος τοῦ σατράπου τῶν Ἰωαννίνων Ἀλὴ Πασά. Ὁ Γιουσούφ Ἀράπης λοιπὸν, πῆγε κάποτε στὴ Σκουληκαριά μὲ ἰσχυρὸ σῶμα ἐνόπλιον Ἀλβανῶν καὶ Τούρκων, γιὰ νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς περιστολὴν τῆς δραστικῆς τῶν κλεφτῶν. Μαζί του ὁ Γιουσούφ πήρε καὶ τὸ ἀχώριστό του, τὸ πολυαγαπημένο του μαρτίνι, τὸ ὁποῖον τὸν ἀκολουθοῦσε παντοῦ καὶ τὸ ὁποῖον ἔφερε στὸ μέτωπό του μὴ φεύγοντα χρυσὰ φλωριά, δῶρον τοῦ Γιουσούφ, ὁ ὁποῖος παραδόξως, ἐλάτρευε τὸ μαρτίνι καὶ ἐβασάνιζε σκληρῶς τοὺς ἀνθρώπους. Μόλις ὁ Γιουσούφ πάτησε στὴ Σκουληκαριά μὲ τὰ παλληκάρια του τοῦ συνέβη κάτι ἀπρόοπτο. Τοῦ κλέψαν τὸ μαρτίνι!... Ὁ Γιουσούφ ἀγρίεψε, ἐρευνήσε, φοβέρισε, μὰ πούθενά νὰ βρεθῇ τὸ μαρτίνι! Ἀπὸ ἀπέυχε τέλος νὰ βρῇ τὸ ἀγαπημένο του τετραπόδο μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ὁ μισοτόκος τοῦ Ἀλὴ, σοφίσθηκε μὴ ἄλλη μέθοδος. Ὁρκίσθηκε στὸ Κοράνι, πὼς δὲν θὰ καταδιώξῃ ἐκεῖνον ποὺ τοῦ κλέψε τὸ μαρτίνι, ἀν τοῦ τὸ μαρτυρήσῃ.

Ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ αὐτῇ, ὁ περιφημὸς κλέφτης καὶ ἀματωλὸς Νίκος Μπλακιάς, γνωστός τοῦ Γιουσούφ, τοῦ εἶπε καὶ ποὺ καθότανε πλάι του:

— Ἐγὼ τῶφρα τὸ μαρτίνι καπετάνιο!...
— Ὁ Γιουσούφ Ἀράπης δὲν τὸν πιστεύει καὶ τοῦ λέει:
— Φέρε μου σημάδι νὰ σε πιστέψω ὁρὲ βλάμη...
— Ὁ Μπλακιάς σημάδισε πᾶντο, ἔφυγε καὶ σὲ λίγα λεπτά νάσουτον καὶ γυρίζει κρατώντας στὸ χεῖρ του τὸ τομάρι, μὴ πλάτη ψημμένη τοῦ μαρτινίου καὶ τὸ χαίμαλι μὲ τὰ φλωριά ποῦχε τὸ μαρτίνι στὸ μέτωπό!...

Τὰ βλέπει ὁ Γιουσούφ Ἀράπης, πιστεύει, λυπάται, τρεῖς τὰ δόντια του, μὰ δὲν τοῦ μᾶν νὰ παραβῇ καὶ τὸν δοκο του. Γυρίζει ὅμως ἀμέσως πρὸς τὸν παριστάμενον Τσαούση του καὶ τοῦ λέει:
— Φέρε μου γρήγορα τ' ἄτι μου καὶ πάμε νὰ φύγουμε ἀπὸ δῶ. Τοῦτοι δῶ πέρα εἰν' ὅλοι τους κλέφταις τοῦ διαβόλου!...
Ἐφυγε δὲ πράγματι ἀμέσως ἀπὸ τὴ Σκουληκαριά, χωρὶς νὰ σταθῇ στιγμή.

Δὲν ἔλασε ὅμως καὶ τὴ δουλειὰ ποὺ ἔπαθε. Καὶ καθὼς βάδιζε πρὸς τὰ Γιάννενα, ἐφρόντισε νὰ βγάλῃ τὸ ἄχι του. Συναντήσας δηλαδὴ στὸ δρόμο ἕνα Ἑλληνα χωρικὸ διέταξε καὶ τὸν ἀνέσκολο πῆσαν χωρὶς καμμιὰ ἄλλη ἀφορμὴ!...

Ο ΠΑΛΑΙΜΑΧΟΣ

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

Ὁ ἔρως μπαίνει σὰν βασιλέας καὶ φεύγει σὰν κλέφτης.

Στὴ διακοπὴ τῶν σχέσεων, ὁ ἄνδρας ὑποφέρει ἀπὸ τὴ μοναξιά. Ἡ γυναῖκα λυπεῖται πρὸ πάντων γιὰ τὴν ἐγκατάλειψη.

Μία ἐρασμὴ γυναῖκα ἀσχημὴ εἶναι μὴ διαβολὴ τῆς φύσεως.

Ἡ μεγάλη τέχνη τῆς γυναίκας εἶναι νὰ ξέρῃ νὰ ντύνεται, νὰ πλῆττει καὶ νὰ σιωπᾷ.

Ἡ κυβερνᾶει μὲ τέχνη. Ὁ Δόγης τῆς τραγοῦδαί ἕνα παράξενο τραγοῦδι. Τραγοῦδι ἐκδικήσεως...

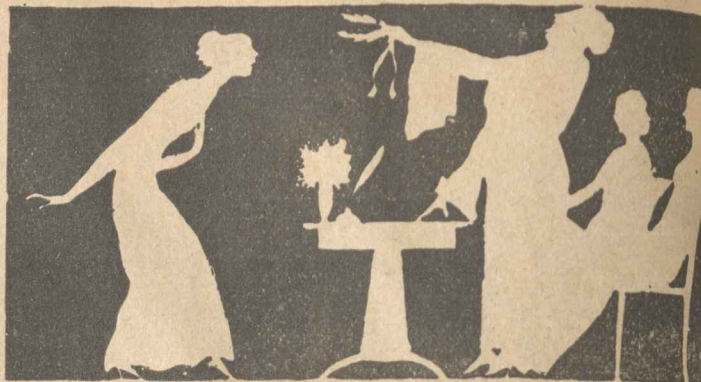
Βρίσκονται τώρα ἀνοιχτά. Ἐνα σύννεφο σκεπάζει τ' ἀσημοκάντηλα τῶν ἀστεριῶν. Τὸ πέλαιος σκοτεινιάζει. Σκῶβει σιμά της, τὰ χέρια του τὴν ἀγκαλιάζουν:

— Ἐνα φιλή, ἕνα φιλή Χρυσόκαρδη!...

Σμίγουν τὰ χεῖλη. Ἡ καρδιά του φτεροκοπᾷ. Εἶναι θοὰ τὰ μάτια του. Τὰ χέρια του ἀνεβαίνουν στὸ λαιμό. Τὴ σφίγγει — σφιχτά — σφιχτά! Ἡ πνοὴ της κόβεται, ἡ ζωὴ της φεύγει!... Τὰ μαυρανερά της δεχονται στὴ χροὰ τους ἀγκαλιὰ καὶ πάλι κλείνουν... Πῆρε ἀέρας. Τὸ κοῦμα οὐρλιάζει... Θερνοῦν ἡ στερειές! Ἡ νύχτα μαυρίζει σὰν τὴ Κόλασι!...

Δ. ΦΡΕΝΤΙ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν δημοσιεύομεν σήμερον 4 ποιήματα τοῦ γνωστοῦ συμπαθοῦς λογοτέχνη καὶ εὐθυμογράφου κ. Μωραΐτη, τοῦ ὁποῖου δὲν ὑπάρχει ποιητικὴ συλλογὴ διὰ τὸν ἀπολαύση καί. Εἶναι καὶ τὰ τέσσαρα χαριτωμένα.

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

Ὅταν ἀκούς τὴν νύχτα ἕνα παράπονο
Παράπονο ποὺ βγαίνει ἀπὸ καιρὸ
Νὰ φτάνῃ ὡς στὸ κλειστό σου τὸ παράθυρο,
Χυμένο σὲ τραγοῦδι θλιβερό.

Μὲ τῶν ματιῶν τὸ φῶς, ποὺ τῆς ἀχτίδες του
Μέσ' στὴν ψυχὴ σου ἀβάφτιστες κρατεῖς,
τὸ μαυρισμένο δρόμο ἔβγα καὶ φῶτισε,
περνάει ὁ σταυρωμένος ποιητής!...

ΤΟ ΔΟΥΛΟΥΔΙ

Τὸ λουλουδί πῶγεις βάλεϊ στὸ νερό
ἀκουσέ με τὸ καλὸ σου δὲ γυρεύει!
Πέταξέ το ἀπ' τὸ σπῆτι σου κυρά μου,
Εἶναι μάγκας—τὴ ζωὴ μου νὰ χαρῶ!—
Καὶ σὲ κλέβει!...

ΠΕΘΑΜΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ

Δὲν στὸ ἄγα; Ξεψύχησε ἀπ' τὴ πηλὴν ἡ καρδιά μου
Καὶ πεθαμμένη κι' ἀνιχνὴ μὲς στὸ κορμί μου μένει
Μέσα στὰ στήθη μου νεκρὴ κι' ἀταρῆ σιωπαίνει...
Λυπήσου τὴν Θεά μου,
Ποῦ ἔπνο δὲ θὰ νοιώσῃ.

Καὶ θάψῃ στὴν ἀγκάλῃ σου τὴ δόλια πεθαμμένη
Θάψ' τὴν βαθεῖα καὶ σκέπασ' τὴν βαρεῖα. Δὲν εἶναι κοῖμα,
Γιὰτὶ σὲ τέτοιο λείψανο τέτοιο ταιριάζει μνημῆμα!
Κι' ἂς εἶν' καταραμένη
Ποτὲ τῆς νὰ μὴ λυώσῃ!

Η ΕΞΑΙΡΕΣΙΣ

Τὸ στήθος μου πονοῦσε ἀπ' τὸν βῆχα
Ὅλη τὴ νύχτα ἔβγαλε τὸν κόρακα
μὲ πῆγαν στὸ γιατρό νὰ 'δῶ τί εἶχα
Καὶ μ' ἔβγαλε ἀμέσως στενοθώρακα!

Μ' ἐξαίρεσαν! Τοὺς γέλασα στ' ἀλήθεια!
Ναὶ τώρα πειὰ βοήθα, Παναγιά μου,
Μὴ μάθουν τὸ μεγάλο ἔρωτά μου
Καί... μού ξαναμετρήσουνε τὰ στήθια!

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑ-ΙΤΙΝΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΣ

Ἀναβίας Σουλάρμενος. Φοιτητὴς τῆς Θεολογίας. Εὐαίσθητος, ρομαντικὸς, μύσις, ὀλίγον ἀνόητος καὶ πολὺ ἐρωτευμένος. Πρὸ παντὸς ἐρωτευμένος. Εἶχε τελευταίως ἕνα ρομαντικώτατον ἔρωτα. Τὴν ὥραιαν τοῦ τὴν ἀντίκρυσε τακτικὰ μέσ' ἀπὸ τὸ παράθυρό της ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ στενὸ συνοικιακὸ δρόμο.

Πάντα ὥρεια, πάντα γοητευτικὴ, ἕνα δνεῖρο ἐμμορφιάς, ἕνα ὁ εἶρο κίλλους...

Ξιπθὴ σὰν ἄγγελος οὐρανοκατέβητος, μὲ γλυκὰ γαλανά ματία, μὲ χεῖλη κοράλλινα, μὲ φρύδια μαύρα σὰν τὰ φτερά τοῦ κοράκου!

Τὴν ἔβλεπε κι' αἰσθανόταν τὰ γόνατά της νὰ λυγίσουν...
Ἡ καρδιά της χτυποῦσε γοργὰ σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ...

Ἡ κόρη ἦταν πάντα σκεπτικὴ, πάντα ἀκίνητη, πάντα συλλογισμένη...

Αὐτὸ ἔκανε τὸ νέο νὰ τὴν συμπαθῇ περισσότερο.

Νὰ τὴν συμπαθῇ;

Ἀλλὰ δὲν τὴν συμπαθοῦσε μόνον.

Τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγαποῦσε τρελλὰ...

Ἐνα μόνον δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ. Γιὰτὶ ἔμενε διαρκῶς ἡ κανέμωρη νῆα, μέσα ἀπὸ τὸ ξάμι, μέσα ἀπὸ τὴ λεπτὴ, τὴν ἀραχνόφραγτη κοιτίδα...

Ποτὲ δὲν τὴν εἶδε νὰ προβάλλῃ ἔξω, ποτὲ δὲν τὴν αἶσσε νὰ μιλή. Φανταζόταν ὅμως καὶ τὴν φωνὴ της κρυπταλινῇ, ἀγγυρόνῃ, ὅμοια μὲ κελάδιμα ἀηδονίου!

Ὁ ἔρωτάς της τὸν ἔκανε νὰ περνᾷ δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα μπρὸς στὸ σπῆτι της.

Ἀλλοτε ἡ νῆα οὐτε γύριζε νὰ τὸν κυττάξῃ.

Εἶχε τὸ πρόσωπό της, τὸ θεῖο, γυρισμένο ἄλλου κι' ἐφαίνετο βυθισμένη σ' ὀνειροπολήσεις...

Ἀλλοτε εἶχε τὸ πρόσωπο γυρισμένο πρὸς τὸ δρόμο. Τὰ ματία της ἔπεφταν ἐπάνω του, μὰ κανένα γνέμμο, τὸ παραμικρὸ χαμογέλιο... Γιὰτὶ; Γιὰτὶ;...

Δὲν ἐνόουσε πὼς τὴν ἀγαπᾷ;

Ἦθελε περισσότερες ἐνδείξεις τοῦ φλομεροῦ ἔρωτός της;

Ἦσως νὰ ἦταν ἔτσι... Καὶ ἕνα δειλινὸ, καθὼς τὸν κύτταξε μὲ τὰ δολοφάνα, ἀκίνητα ματία της, ἔβαλε περνώντας τὸ χεῖρ στὴν καρδιά του καὶ τῆς ἔγνεψε μὲ τρόπο: — Ποιὸ!...

Ἡ νῆα οὐτε τοῦ ἀπῆντησε κἄν...

Αὐτὸ πῆγε νὰ τὸν κάμῃ τρελλό. Ὁ ἔρωτάς της τὸν παρέφερε. Πῆγαν νὰ τρελλαθῇ...

Καὶ τὸ δεύτερο ἀπόγευμα, περνώντας κάτω ἀπ' τὸ παράθυρό της τῆς πέταξε ἕνα τριαντάφυλλο ποὺ κρατοῦσε στὰ χεῖρα...

Τὸ τριαντάφυλλο χτύπησε στὸ ξάμι κι' ἔπεσε πάλι στὸ δρόμο...

Ἡ νῆα ἔμεινε ἀτάραχη.

Ὁ νέος ἔγνεψε ἔξω φρενῶν. Θὰ τῆς γράψω ἐπιστολὴ, σκέφθηκε. Καὶ πραγματικὰ τῆς ἔγραψε μὴ ἐπιστολὴ γεμάτη, αἰσθημα, γεμάτη πάθος... Κι' ἕνα μεσημέρι ποὺ τὸ ξάμι ἦταν μισάνοιχτο...

τῆς τὴν ἔρριξε μέσα στὸ δωματίο καὶ προχώρησε παραγμένος...

Ἄ τῶρα πειὰ ἦταν βέβαιος πὼς θὰ τὴν συγκλόνιζε, πὼς θὰ τὴν συγκινοῦσε, πὼς θὰ τὴν ἐξινάγκαζε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀφελύκτως. Μὰ ἀπατήθηκε. Αἱ ἡμέρες περνοῦσαν καὶ ἡ νῆα τηροῦσε πάντα τὴν ἴδια στάσι...

Ψυχρὴ, ἀκίνητη, ρεμβώδης, ὀνειροπόλος, ἀμίλητη... Γιὰτὶ; Γιὰτὶ; Ὁ νέος πῆρε πειὰ τὴν τελευταία του ἀπόφασι.

Ἐβρεχε ἀπὸ τὸ πρῶτο καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι. Ἀπερίσσεως νὰ τῆς μιλήσῃ. Νὰ κάμῃ κατὶ περὶ τολμηροῦ χάριν τοῦ ἔρωτός της. Ν' ἀνέβῃ στὸ παράθυρό της, πατώντας στὴν κεγλίδα τοῦ παραθύρου τοῦ ὑπογείου.

Ἡ τυχὴ τὸν ἐνόησε.

Καθὼς περνοῦσε τὴν ἀντίκρυσε πάντα μετ' ἀγχολικὴ καὶ πάντα ἀμίλητη.

Στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τῆς φώναξε σιγανά:

— Δὲν θὰ μὲ λυπηθῇτε;

Ἡ νῆα δὲν ἐσάλυνε. Τοῦ μιλῶν!

— Λεσποῖνις, τῆς ξανάει, εἰσαὶ τόσο σκληρὴ;

Καίμιν ἀπάντησε:

— Σὲς ἀγαπᾷ, ναι, σὲς ἀγαπᾷ σὰν τοῦ λόγος!...

Σιωπῇ...

Ὁ νέος παρεφάρθη.

Προχώρησε στὸν τοῖχο, ἀνέβηκε στὰς κεγλίδες τοῦ παραθύρου τοῦ ὑπογείου, ἀνέβαινε τὸ σῶμα του καὶ γυρῶντας μὲ τὰ χεῖρα στὴ κοιλίαν τοῦ παραθύρου τῆς...

Μία προστάθεια ἀκούη καὶ νάτος ἐμπρὸς τῆς κρεμασμένης στὸ κενό.

Τὴν ἀντικρύζει, τὴν κυττά, φροντίζει, τὰ ματία του γουρλώνουν ἀρνήγει μὴ κραυγὴ φωνῆς καὶ περφεῖ στὸ πεζοδόμο φερὸς πλατύς!...

Ὁ ἄγγελος τοῦ ἦταν ψεύτικος. Μία κούκλα ἀπὸ αὐτῆς τὸν βιτρίνου καὶ τίποτε ἄλλο!...

Ὁ κ. ΑΝΑΠΟΛΟΣ

ΠΛΕΧΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἡ φλόγα ποὺ λυώνει τὴν καρδιά μου μοιάζει μὲ τὴν φωτιά ποὺ ἀναφῇ ὁ Ἀβραάμ.

Ἄν δὲν ἦταν τὰ δάκρυά μου, θὰ πνιγόμουν ἀπὸ τοὺς φλόγους στεναγμούς της καρδιάς μου.

Ἄν δὲν ἦταν οἱ στεναγμοί μου, θὰ πνιγόμουν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου.

Χαρά σὰν ματία μου νὰ ἴδω τὰ πολυαγαπημένα, Ποῦ μὴδαὶς σκληρὸ δνεῖρο στὸ σῶμα κλεισμένα.

Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἔρωτάς τὰ βλάπτει μὰς ἀπᾶσαν, τὰ σπλάγγνα καὶ τὴ θάλασσα ποτὲ δὲν ἀπᾶσαν.

Δ. Σολωμός

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Εὐαρίστου Καρὰν)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ εἰδήσις γὰρ τὸν θάνατον τῆς μητέρας σας, ὡς εἶχε βρῆ οὐ ἥθικὸ ἐρεθισμὸ καὶ ἔτσι ἐπὶ τὴν ἡμέραν.

Ὁ πατὴρ Ρώκ προσέειπε μάλιστα οὐκ ἔκινδυνος ἦτο σπουδαῖος καὶ μόνον ὡς ἐκ θαύματος ἦτο δυνατόν νὰ σωθῇτε.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα, εἶπεν ὁ κόμης πρέπει νὰ τὸ κάνετε οἱ δόκτωρ.

Ὁ δὲος πρέπει νὰ ζῇ καὶ νὰ σωθῇ ἀπὸ κάθε κίνδυνου. Εἶναι εὐκόλῳ νὰ τὸν μεταφέρουμε στὸ μέγαρό μου;

— Εὐκόλῳ, ἀπάντησε ὁ δόκτωρ.

— Κύριε δόκτωρ, κύριε κόμης προσέειπε ἐγὼ δυνατόν ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω μόνον τὸν κύριό μου.

Ὁ κόμης μὴ παρηγόρησε:

— Δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψω οὔτε στιγμή, μοῖ εἶπε. Θὰ τὸν περιποιῶ ὅπως μαζὶ μας. Ἐπὶ τὰς θάλασσας καὶ ἐπὶ τὰς κλινικοκεντρὰς νὰ στερεώσω τὸ ἀμάξι. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν στιγμήν πού ἤλθαμε ἐδῶ. Ἡ κ. κόμης εἶχε εἰδοποιήσῃ ἀπὸ τὸν σύζυγό της καὶ ἔτρεξε νὰ μᾶς υποδεχθῇ. Σὰς ἐτοίμασε ἑσθὴν καὶ οἱ τέσσαρες σὰς εἶχαμε περιποιηθῇ.

Καὶ οἱ τέσσαρες; ῥώτησα ἐγώ.

— Ἀ, καλὴ μου κύριε. Οὐτὲ ἀδελφὴ δὲν θὰ σὰς περιποιεῖτο ὅπως ἡ κ. Μάρθα. Ἐμενε πάντα μαζὶ σας καὶ δὲν σὰς ἄφηνε μόνον οὔτε λεπτό. Παρακολουθοῦσε καὶ ἡμέρα, καὶ ὅρα καὶ καὶ ὅρα καὶ ὅρα καὶ ὅρα τὴν περιδοῦ τῆς ἀδελφείας σας. Ἐνα βράδυ πού ἡ κ. κόμης ἀρρηνόσθησεν κοντὰ σας, εἶδα τὰ μάτια της νὰ εἶναι δακρυμμένα. Τὸ βλέμμα της εἶναι προσυλ-

μένο στὸ δικό σας καὶ τὰ χεῖρά της ἐκτενέ-
ριζαν καὶ οἱ πόδες της νὰ εἶναι δακρυμμένα. Τὸ βλέμμα της εἶναι προσυλ-
μένο στὸ δικό σας καὶ τὰ χεῖρά της ἐκτενέ-
ριζαν καὶ οἱ πόδες της νὰ εἶναι δακρυμμένα. Τὸ βλέμμα της εἶναι προσυλ-

— Ἰωσήφ, μοῖ εἶπε ὁ κύριός σου δὲν θὰ ζῇ.

Ἡ εἰδήσις αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ λυπηθῶ πολὺ. Συγχρόνως ἡ κόμης μοῖ εἶπε:

— Φίλε μου, ὁ εὐγενης αὐτὸς νέος θ' ἀποφάνῃ μετ' ὀλίγον. Θὰ κλαύσουμε πολλὴν καὶ τὸν θάνατόν τῆς εὐγενίης αὐτῆς γυναικός.

Ποτὲ δὲν θάτὼν λησμονήσουμε... Ἰωσήφ...

Πες μου, ἂν ὁ κύριός σου... τοῦ ὁποῦ οὐ γνωρίζεις καλὰ τὰ μυστικά... ἤρπαισε ποτὲ... καμμίαν νύκτα.

Τὰ ἔγρασα λίγο, ὅταν μοῖ τὰ εἶπεν αὐτὰ, καὶ τὴν ἐρώτησα:

— Τί ἐνοεῖτε κ. κόμης;

— Σ' ἐρωτῶ ἂν ὁ κύριός σου ἀγάπησε ποτὲ.

— Δὲν πιστεύω, τῆς ἀπάντησα. Μόλις τὸ ἄκουσεν αὐτὸ μὲ περικάλεισε νὰ πάω στὸ δωμάτιό μου. Βγαίνοντας ἔβω τὴν εἰδὰ νὰ γονατίξω μπροστὸν τὸν σταυρὸν σας.

Ἐφαπτόμεθα οὖν οἱ θάνατος ἤρχετο, ξαναγύρισα καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ μὴ ἐπετρέψῃ νὰ μείνω μαζὶ σας μὴπως δὲν σὰς ἐναρκώσῃ πρὸς ζωντανό.

— Μὴν ἀνησυχεῖτε, μοῖ εἶπε. Ὁ ἀσθε-
νὴς μας δὲν ἐφθάρσεν ἀκόμη ο' αὐτὸ τὸ σημεῖο. Ἀναπαύσου καὶ παρεκάλεσε τὸ Θεὸ ν' ἀκούσῃ τὰς παρακλήσεις μου.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Ἰωσήφ ἔπαυσε νὰ μιλᾷ.

— Ε, λοιπόν, γὰρ δὲν ἐξακολουθεῖς; Τὸν ῥώτησα.

— Τὰ γνωρίζετε ὅλα κ. Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε. Ἀπὸ τὸ βράδυ ἐκεῖνο πού ἡ κ. κόμης μοῖ μίλησε γὰρ σὰς, ἡ ἀσθενεία σας ἐγένετο σοβαρότερη καὶ ὁ δόκτωρ Ρώκ δὲν μᾶς ἔδινε παρὰ λίγες ἐλπίδες. Ἐνδεχόμεναι ἐλπίδες αὐταῖς πραγματοποιήθηκαν καὶ ἐξῆλθεν τὸν κίνδυνον.

— Βέβαια, Ἰωσήφ, εἶμαι τώρα πολὺ καλῶς.

— Τίποτε ἄλλο κ. Κάρλε δὲν ἔχω νὰ προσθέσω. Εἶναι καιρὸς ν' ἀναπαύσῃτε. Θὰ σὰς δώσω τὸ φάρμακόν πού διόρισε ὁ δόκτωρ καὶ θὰ μείνετε μόνος.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ ἔφυγε, σηκώθηκα ν' ἀκούσω ἂν ἦτον κανεὶς ἐκεῖ κοντά. Ἦμουν εὐτυχὴς καὶ ὑπερήφανος. Ἦμουν μόνος πρὸς τὸν Θεόν καὶ οὐλοῦμαι ὅσα μοῖ εἶχε περὶ προηγούμενος ὁ Ἰωσήφ, νὰ συλλογίζομαι τὴν θέαν ἐκείνην γυναικῶν, ἡ ὁποία μὲ περιποιήθηκε ὡς μητέρα ὅταν ἐβόλευν.

Ἐξάρνα τὸ βλέμμα μου ἐστραμμένον στὴν εἰκόνα τῆς ἀμάρωνος...

Ἐνοῶσα τὰ χεῖρά μου, τὰ χεῖρά μου σάλευσαν καὶ πρὸς τὸν ἰσχυρὸν...

— Σὲ ἀγαπῶ!...

Ἦμουν βυθισμένος στὴν ἐκστασί αὐτῇ, ὅταν τὸ ὄνομα τοῦ Σαὶν Ρεμὺ ἤλθεν ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ μου.

Τὸ ὄνομα αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ φοβῶμαι.

Ἐγείνα τὸ κεφάλι μου ἀνάμεσα στὰ χεῖρά μου καὶ ἀρχισα νὰ κλαίω ὡς παῖδ.

Εἶναι περὶ τὸν ν' ἀναγέρω τῆς περιποιήσεως πού εἶχα σὲ ὅλο τὸ διά-

στημα τῆς ἀδελφείας μου. Οἱ φίλοι μου δὲν μὲ ἄφηναν καθόλου μόνον.

Ἦμουν τόσο ἀδύνατος, ὥστε ὁ δόκτωρ Ρώκ μ' ἔλεγε «φάντασμα» καὶ μὴ συνιστοῦσε προσοχὴ καὶ προφύλαξι.

Ἀντυχὼς ὁμοῦς πλησίαζεν ἡ ὥρα πού θὰ ἐγκατέλειπα τὸ σπύρι-
κίνο. Ἐλυνον ἡ καρδιά μου διὰν σκεπτόμενον πῶς δὲν θὰ βλέπω πᾶν τὴν κόμης Μάρθα.

Ἀμα ἐννοῶσα τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὸ συγγράμματόν του, ὅσα εἶχαν ἁπλο-
σενετῇ εἶχαν κάνει μεγάλα ἐντύπωση.

Θὰ τὸν λυπηθῶ ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος εἶ σπεί-
χωσος πού εἶναι ἡ θεία μου. Δὲν θ' ἔπρεπε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μείνω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζὶ της. Θὰ ἔπρεπε μὲν τακτικά καὶ θὰ περνοῦσα τῆς ὥρας μου εὐχάριστα μαζὶ της.

Ἐντὺς ὁκοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὸ συγγράμματόν του, ὅσα εἶχαν ἁπλο-
σενετῇ εἶχαν κάνει μεγάλα ἐντύπωση.

Θὰ τὸν λυπηθῶ ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος εἶ σπεί-
χωσος πού εἶναι ἡ θεία μου. Δὲν θ' ἔπρεπε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μείνω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζὶ της. Θὰ ἔπρεπε μὲν τακτικά καὶ θὰ περνοῦσα τῆς ὥρας μου εὐχάριστα μαζὶ της.

Ἐντὺς ὁκοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὸ συγγράμματόν του, ὅσα εἶχαν ἁπλο-
σενετῇ εἶχαν κάνει μεγάλα ἐντύπωση.

Θὰ τὸν λυπηθῶ ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος εἶ σπεί-
χωσος πού εἶναι ἡ θεία μου. Δὲν θ' ἔπρεπε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μείνω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζὶ της. Θὰ ἔπρεπε μὲν τακτικά καὶ θὰ περνοῦσα τῆς ὥρας μου εὐχάριστα μαζὶ της.

Ἐντὺς ὁκοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὸ συγγράμματόν του, ὅσα εἶχαν ἁπλο-
σενετῇ εἶχαν κάνει μεγάλα ἐντύπωση.

Θὰ τὸν λυπηθῶ ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος εἶ σπεί-
χωσος πού εἶναι ἡ θεία μου. Δὲν θ' ἔπρεπε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μείνω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζὶ της. Θὰ ἔπρεπε μὲν τακτικά καὶ θὰ περνοῦσα τῆς ὥρας μου εὐχάριστα μαζὶ της.

Ἐντὺς ὁκοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὸ συγγράμματόν του, ὅσα εἶχαν ἁπλο-
σενετῇ εἶχαν κάνει μεγάλα ἐντύπωση.

Θὰ τὸν λυπηθῶ ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος εἶ σπεί-
χωσος πού εἶναι ἡ θεία μου. Δὲν θ' ἔπρεπε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μείνω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζὶ της. Θὰ ἔπρεπε μὲν τακτικά καὶ θὰ περνοῦσα τῆς ὥρας μου εὐχάριστα μαζὶ της.

Ἐντὺς ὁκοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὸ συγγράμματόν του, ὅσα εἶχαν ἁπλο-
σενετῇ εἶχαν κάνει μεγάλα ἐντύπωση.

Θὰ τὸν λυπηθῶ ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος εἶ σπεί-
χωσος πού εἶναι ἡ θεία μου. Δὲν θ' ἔπρεπε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μείνω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζὶ της. Θὰ ἔπρεπε μὲν τακτικά καὶ θὰ περνοῦσα τῆς ὥρας μου εὐχάριστα μαζὶ της.

Ἐντὺς ὁκοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

Ἦτο συγγραφεὺς εὐφυὴς καὶ τὸ συγγράμματόν του, ὅσα εἶχαν ἁπλο-
σενετῇ εἶχαν κάνει μεγάλα ἐντύπωση.

Θὰ τὸν λυπηθῶ ἐκείνην ἡμέραν, ἀλλὰ θὰ καταλάβω ὅτι ὁ ἴδιος εἶ σπεί-
χωσος πού εἶναι ἡ θεία μου. Δὲν θ' ἔπρεπε μακριὰ ἀπὸ τὴν Μάρθαν, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ μείνω πάντα στὸ ἴδιο σπίτι μαζὶ της. Θὰ ἔπρεπε μὲν τακτικά καὶ θὰ περνοῦσα τῆς ὥρας μου εὐχάριστα μαζὶ της.

Ἐντὺς ὁκοῦν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καλλίτερα, εἶπα στὸν κόμην ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ ἐπιστρέψω στὸ σπίτι μου.

— Ὄχι, Κάρλε, μοῖ ἀπάντησε, ἔχεις ἀνάγκη ἀκόμη περιποιήσεως. Μὴ φύγετε ἀκόμα... Ἐντὺς ἂν αἱ περιποιήσεις μας σὰς εἶναι φρονιμῶς.

Ἡ Μάρθα, ἡ ὁποία παρὶς-τοῦ ἐπίσης ἐκεῖ μ' ἐκύτταξε χωρὶς νὰ εἴπῃ τίποτε.

Ἐτσι ἐπέρασαν ὀκτὼ ἀκόμη ἡμέρες. Ἦμουν πλέον κυριαυούνης ἀπὸ ἔρωτα. Βυθισμένη σὲ οὐρασιμὸν καὶ λημονοῦσαν τὸν κόσμον ὅλον.

Ἐποικώθηκα ἕνα πρὸς μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ φύγω ἀπὸ τὸ μέγαρον τοῦ Σαὶν Ρεμὺ. Προχώρησα πρὸς τὸ σπουδαῖόν μου τοῦ κόμης ὅσον αὐτὴν ἐκώθηκα καὶ συνέγραψα μίαν ἱστορίαν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΔΙΑΒΟΛΟΓΥΝΑΙΚΑ

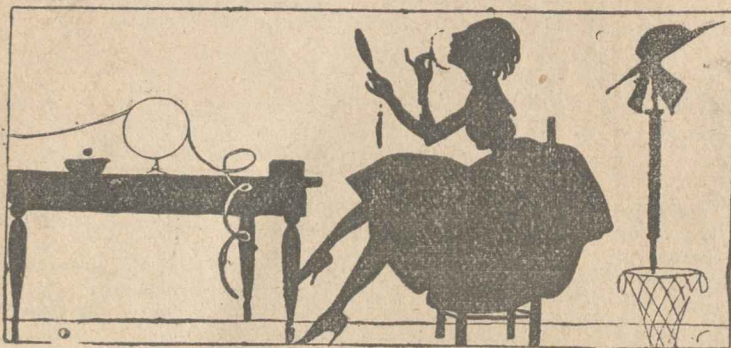
Τὸ Ρομάντο Εὐαρίστου Καρὰν

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ στάσις τῆς ἡμέρας. Τὸ κεφάλι της ἀναπαύονταν στὰ γαλῶνα βελούδινα προσκέφαλα, γυμνὰ ἑλκυστὰ πρὸς τὰ πλάνα καὶ ἄφηνε νὰ φαίνεται ὁ κατὰλευκος λαιμός της. Τὰ κόκκινα χεῖρά της, μόλις λίγο ἀνοιγμένα γὰρ ν' ἀναστήθῃ ἔδειχναν δύο σειρὰς μαργαριταρέων δοντιῶν. Ἐνα ποδαρὸν ἐφάνετο κάτω ἀπὸ τὸν ποδιό της.

Ἐξήλθεν τώρα καθὼς τὴν κύτταζε. Ζήλευσε τὸν Δικ Γκαλντ! Τὴν χαριτωμένην γυναῖκα πού εἶχε. Δὲν ἐπρεπε νὰ τὴν ἀνησυχῇ. Ἐβλεπε διὰ ἡ μικρὴ εἶχε ἀνέγκη ἀναπαύσεως. Ἐπὶ τῆς θέας τῆς κοινῆς γὰρ νὰ τῆς κάνω σιάν καὶ γὰρ νὰ διώξω ἀπὸ τὸ πνεῦμα μου τὴν εἰκόνα τῆς πῆρα ἑνα μυδιό της.

Ἦτο δὲν ὅμως! Χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὸ βλέμμα μου ἐπερσε ἐπάνω στὴν γυναῖκα πού ἔφερα στὸν συμμαχτικὸν μου τὸν παλῶν. Προσπαθοῦσα νὰ φέρω στὴν φαντασίαν μου, σκεπτόμενος καὶ τὰ βλέμματά μου ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, τὴν γυναῖκα μου, πού βολοκοῦσαν στὸ Παρίσι, ἀλλὰ δυστυ-
χῶς δὲν τὸ πετύχαινα. Σὲ λίγο ἐξήκουσα τὸ χεῖρ της γὰρ νὰ σηπρῇ τὸ κεφάλι της. Τώρα μοῖ ἐφάνη

ΚΑΔΥΝΤΙΚΑ

ΤΑ ΘΡΑΙΑ ΔΟΝΤΙΑ

Γυνή έχουσα ωραίους οδόντας αδύνατον να είναι άσχημος ειπεν ο Ρουσσώ.

Πραγματικώς τα θραία δόντια αποτελούν ένα από τα κυριώτερα προσόντα των γυναικών.

Ένα μειδιάμα είναι πλέον επαγωγών όταν μεταξύ των διανοημένων χειλέων εμφανισθούν λευκοί μαργαριταρώδεις στίλβοντες οδόντες.

Αίτη φροντίδα και λίγες προφυλάξεις άρκούν για ν' αποφύγουμε τη καταστροφή των δοντιών μας, ή όποια μας εξαναγκάζει να προσφύγουμε στον Ιατρόν και κατοπιν να καταφύγουμε στους τεχνητούς οδόντες.

Πρώτη μέριμνα είναι ή απόλυτος των δοντιών καθαριότης. Ο Ιατρός Ροτεστάιν απαιτεί να πλένονται τα δόντια μόλις σηκωθούμε από τό τραπέζι.

Καλόν είναι ν' αποφεύγουμε τας μεταλλίνας οδοντογλυφίδας. Καταλληλότερες είναι αι από πτερό ή αι από ξύλο. Ο ίδιος Ιατρός Ροτεστάιν προτιμά την κλωστήν την όποιαν να σύρμεν εις τό μετὰ των οδόντων κενόν διάστημα.

Έννοείται ότι πρώταν και έσπεραν πρέπει τακτικώτατα να πλένονται τα δόντια. Γι' αυτό ανάγκη να γίνεται χρήσις σκληρής βούτσας. Για να λευκαίνονται και καθαρίζονται τα δόντια τό καταλληλότερον είναι τό σαπούνι. Συνήθως στα διάφορα οδοντοτρίμματα αναμινγνούν ουσίες διεγερτικές που προκαλούν άφθονον την έκκρισιν του σιέλου. Αι ουσίες αυτές άλλοτε όφελούν και άλλοτε βλάπτουν.

Τα οδοντοτρίμματα περιέχουν συνήθως σκόνη κοραλλίου, χλωριούχον άσβεστιον, υδροχλωρικόν όξύ κτλ. Αι ουσίαι αυτές για λίγα μόνον λεπτά κρατούν τα δόντια λευκώτατα και τα καταστρέφουν άσφαλως. Και τό καλλίτερον οδοντοτρίμμα, όταν γίνεται χρήσις αυτού τακτικη, είναι επιβλαβές στα όυλα. Γνωρίζω πολλούς οι όποιοι κάνουν σχετικώς χρήση του όπου του λεμονιού, χωρίς να θέλουν να καταλάβουν π' όσον ή ουσία αυτή καταστρέφει τό σμάλτον των οδόντων. Την πρώταν μόλις σηκωθούμε πρέπει να τρίβουμε έλαφρά τη βούτσα στο σαπούνι και να καθαρίζουμε τα δόντια καθ' όλας τας διευθύνσεις. Όταν έτσι καθαρίζονται τα δόντια ποτέ δεν θα χρειασθούν καθαρισμόν από οδοντοίατρον.

Μή κόβετε ποτέ με τα δόντια σας τη κλωστή που ράβετε.

Άλοιφή χρωματισμού των χειλέων

Κολορέμ ή βαζελίνη 50 γρ.

Καομίνιου 2 γρ.

Πρωτιμωτέρα του κολορέμ ή βαζελίνη, γιατί δεν ταγίξει.

Υδωρ κατά της κακοσμίας της πνοής

Κυρία και Δίδες, ούδέν φρικωδέστερον της κακοσμίας του στόματος ή της πνοής. Ίδου κατωτέρω μέσον άποφυγής του κακού άπλούστατον:

Υδατος 500 γρ.

Χλωριούχου άσβεστιού 8 γρ.

Μέλιτος 30 γρ.

Κάνετε με αυτό τακτικώς πλύσεις του στόματος πρό της επίσκεψως.

Άλλη περίπτωσις

Όταν όμως ή κακομία δεν προέρχεται από φαγητόν—ώς ή σκορδηνιά—άλλ' από τα χαλασμένα δόντια, είναι αποτελεσματικό τό κάτωθι όργον:

Οινοπνεύματος 125 γρ.

Υδατος μέντα 125 γρ.

Μαγειρικού άλατος 25 γρ.

Ο ΜΕΡΙΣΤΟΦΕΛΗΣ ΣΑΣ

—Οι θέλοντες τό α' β' γ' τεύχος του «Μπουκέτου» διά να καταρτίσουν σειράν άς άπευθύνονται εις τα γραφεία μας.

Ο ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ ΤΗΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ

Ο Daquerre ο εφευρέτης της φωτογραφίας πριν τελεσθαι εις την εφευρεσίν του έμ όχθησε εδόν δ' άν λέγεται. Είχεν όμως και τέτοια και τόσην ύπομονη και επιμονή που τέλος εθριάμβευσε.

Πώς όμως εθριάμβευσε;

Η ιστορία αυτή είναι πράγματι αξιοπερίεργος.

Ο Daquerre δεν ενίκησε μόνον τας τεραστίας δυσκολίας του, αλλά και τας καριέρις της γυναίκας του. Και ίδου πώς:

Ο χημικός Ζ. Dumas εύρίσκειτο μία μέρα στο εργαστήριον μελετών τας ιδιότητες του χλωρίου, όταν ο θυρωρός του άγγειλε μίαν κυρίαν ή όποια επέμενε να τον δει.

Τό όνομα της κυρίας του ήτο άγνωστον. Έν τούτοις αυτή επέμενε, διέκοψε την εργασίαν του και την έδέχθη. Η άγνωστος του είπεν άμέσως τόν σκοπόν της επίσκεψως της. Έπαινον νά του ζητησθ ή χάριν νά πείσθ ή ά π ο ι ο ν εφευρέσθ ή ά π ο ν ν' άσχολείται με πείσμα σε πειράματα, που δεν θα κατέληγον σε τίποτε!

Ο εφευρέτης έκείνος ήταν σύζυγός της.

—Μόνο σεις, λόγω της θέσεως που κατέχετε, του είπεν ή κυρία, και της φήμης σας, μπορείτε να τόν πείσετε να μη ματαιωνή... Άλλοίμονο! Κατεστράφημεν εγώ και τα παιδιά μου από πείσμα του... Χθές για ν' αγοράσθ κάτι χημικά όργα, που κοστίζουν ακριβά, έπούλησε τα μισά μας έπιπλα. Δεν μας έμεινε πείδι τίποτε στο σπίτι! Δεν παίρνει από λόγια. Τι δεν του έλα; Τό κάκον. Αυτός τη δουλειά του. Θι έλθη, λέει, μία μέρα που διατύχη και τό χημικά θα έλθη μαζεμένα... Άλλ' αυτά είναι όνειρα τρελλού... θα καταντήσουμε να πεινάσουμε!

Ο χημικός συνεκινήθη άπ' την άπελπισία της κυρίας και είπεν:

—Καλά, στείλτε μου αύριο τόν σύζυγό σας και... άν προθά τόν μαλλώσω.

—Αχ, κύριε Dumas δεν ξέρετε τι καλό θα μας κάνει. Άντε του τα μάτια και πέστε του ότι βαδίζει προς την καταστροφή!

—Θα προσπαθήσω, κυρία μου. Και πως ονομάζεαι ο σύζυγός σας;

—Δαγγέρ.

—Ο σκηνογράφος;

—Μάλιστα. Αχ! κύριε που είναι ο ευτυχισμένος έκείνος που εδωκεν όργα σκηνάς και ζούσαμε ευτυχισμένοι! Τώρα τι ρίξε στις εφευρέσεις...

Πράγματι έπρόκειτο περί του συνεργάτου του Nicce, τόν τότεν εφευρέτου της φωτογραφίας.

Ο Δαγγέρ έπεσε έφθνη πραγματικώς τόν Dumas την επομένη.

Μόλις, ο Δαγγέρ τόν έξηγήσε τό σχέδιόν του και συγχρόνως είπε σε ποιά δεδομένα στηρίζε τας έλπίδες της επιτυχίας του χημικός έκατάλαβε ότι δεν πρόκειται περί άστείας ιδιοτροπίας τόν παρεκίνησε κι' αυτός να συνεχίσθ τας εργασίας του. Τό έτος περισσότερο θάρος.

Σε λίγες ώρες ή σύζυγος του Δαγγέρ έπανήλθε στον Dumas για νά μάθη τό αποτέλεσμα της συζητήσεως. Ήταν πλέον ή βεβαία πως ο σύζυγός της θ' άλλαζε μυαλά.

—Λοιπόν, άκουσε ό,τι του είπατε; Ρώτησε τόν χημικό.

—Βέβαια, είπεν ο Dumas.

—Τού είπατε ν' αφήσθ της τρέλλης αυτής.

—Τού είπα Κυρία μου, ότι βρίσκεται στα ίχνη μεγαλοφυούς εφευρέσεως.

—Πώς; σεις... στον όποιον έμπιστευόμουν τα πάντα!

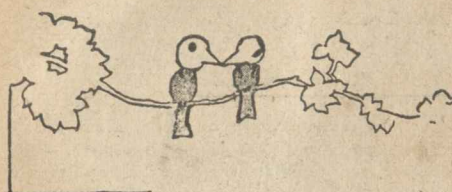
—Ήσυχάστε, κυρία. Ο σύζυγός σας θα εξακολουθήσθ τας έρενάς του... Τας δαπάνας τας αναλαμβάνω εγώ εις τό έξής. Πιστευσάτε με. Μη τόν έμποδίζετε άνω πτερόν περισσότερον.

Πράγματι ο Dumas ανέλαβε τας δαπάνας των πειραμάτων έτσι ο Δαγγέρ εθριάμβευσε. Έτσι εφευρέθη ή φωτογραφία και ήχετε όλη σήμερα τό εύτύχημα να ποζάρετε πρό τού φακού και να άφίνετε την φιγούρα σας στους άπογόνους σας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ

Πρέπει όλοι οι φίλοι, οι συγγενείς και οι γνωστοί των άναγνωστών μας που μένουν εις τα ξένα να γνωρίσουν τό «Μπουκέτο» Άποστείλάτε τό και μας ύποχρεώνετε.

ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΝΕΑ, ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΓΙΑΠΩΝΕΖΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ

Θέλετε να μάθετε ως πού φθάνει τό γιαπωνέζικο φιλότιμο; Διαβάστε την ακόλουθη ιστορία ή όποια δεν έχει τίποτε τό υπερβολικό:

Ζούσε λοιπόν στην Ίαπωνία ένας περίφημος για τας πλούτι του κα' την υπερηφάνειά του Πρίγκιψ. Τόν πρίγκιπα αυτόν τόν έβρισε μία μέρα κάποιος Ίάπων, πολύ πρόστυχα. Οι σωματοφύλακές του—38 τόν άρθμον άπεράσισαν τότε να έκδικηθούν για την ύβριν. Άρροσαν όμως, περιμένοντες την κατάλληλη ευκαιρία και ο καιρός περνούσε. Τό γεγονός αυτό άνάγκασε κάποιον άλλον Ίάπωνά να τούς χλευάσθ για την άργοπορία τους. Οι σωματοφύλακες άναγκάσθηκαν κατόπιν αυτού να επισπεύσουν την τιμωρίαν και έφόνευσαν τόν ύβριστήν.

Έτσι ή ύβρις άπεπλήθη έμενεν όμως στους σωματοφύλακας τό αίσχος της άνανδρίας των που έφόνευσαν, όλοι αυτοί, έναν άνθρωπον. Και από τό φιλότιμό τους έκαμαν «γαρακιό»! Άνοιξαν δηλαδή με τά χαιτάρια τους την κοιλία τους!...

Έκείνος που τούς έπέτιμνε για την άργοπορία τους όταν είδε την έκδίκησιν πραγματοποιηθείσαν και την επακολουθήσαν αυτοκτονίαν των 38 σωματοφύλακων αισθάνθηκε τύψεις, τό φιλότιμό του έθίγη και άνοιξε και αυτός την κοιλία του!

Όλοι αυτοί, ύβρισται, σωματοφύλακες και έπιτιμητής έτάφησαν εις κοινόν τάφον, όστις έχει καταστή προσκύνημα των Ίαπωνων και όστις ονομάζεται «Τάφος των Σαράντα».

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΡΕΚΛΑΜΑ

Θέλοντας να ρεklamήσθ τό ραπαδικό του κάποιος Άμερικανός, αντί να δημοσιεύσθ ρεklamές στις εφημερίδες και στα περιοδικά, βρήκε ένα άπλούτερο μέσο.

Πήγε σε μία πλατεία του Σικάγου και φόρεσε σ' ένα των εκεί αγαλμάτων ένα κομψό σακάκι κατασκευής του έργοστασίου του. Επάνω στο σακάκι άνήρτησε έπιγραφήν με την ρεklamά του καταστήματός του.

Έγινε θόρυβος, ή άστυνομία επέβαλε πρόστιμο στον ράπτην και αι εφημερίδες όλης άνέγραψαν τό γεγονός.

Κά ο μόν ράπτης έπληρώσεν εύχαριστίας τό πρόστιμο. Από της ήμέρας όμως αυτής τό κατάστημά του κατεκλύετο από πελάταιν.

ΣΚΥΛΛΩΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

Κάποιος Έγγλέζος δημοσιογράφος έκάθησε κι' έμάζεψε έπιγράμματα από τούς τάφους των δύο νεκροταφείων των ζώων στη Λόντρα.

—Από αυτά παίρνουμε σήμερα μερικά χρίντων άναγνωστέμματα.

—Ενθάδε κείται ο Φόξ, από τής Σκωτίας. Άγαπούσε τας ζαχαρώδεις και ήταν γενναίος και περιποιητικός. Τώρα... έχει επάνω στους ούρανους έναντι την φωνή του μετά των άγγέλων!

Άλλο: «Φρίτζ. Γεννήθηκε στις 7 Άπριλίου 1890 και άπέθανε στις 10 Μαρτίου 1901. Κατά τόν μακρόν του βίον τόν άγαπούσαν όλες ή σκύλλες της στωικίας. Άπέθανεν αφήσας αιώνιον πένθος».

Τρίτον έμμετρον: —Τό κρυό μάραρο αυτό κρύπτει τ' άψυχο πτώμα γάτου με τιμιότητα, τού Τόμ, που έτρωγε πάντα ποτικόν, χωρίς ποτέ στα πιάτα ν' άπλώνη χέρι άρπακτικό. Είληθην εύχηθήσε τόν!...

Και τό τελευταίο: «Σεδίμ, ήλικος ύπόμονος και άγαπαικός. Ο βίος του: Έργασία και αυτοθυσία. Δεν έκανε ποτέ κακό σε κανένα. Ήταν πειν όξιος και από πολλούς ανθρώπους να τιμείται και να θρηνείται!»

ΤΟ ΜΑΝΤΗΛΑΚΙ

Σήμεραν Άθηναίοι και Άτθίδες φορούν μαντηλάκι Φαραώ. Πότε όμως έτέθησαν εις χρήση τα μανδήλια της τσεκής;

Στην Ίταλία κατά τόν μεσαιώνα εύρίσκειμεν πρώτον έν χρίε

Ο ΝΕΟΣ ΑΙΣΩΠΟΣ

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΟΥ ΧΕΛΝΤΑ'Ι

Μεγάλην εντύπωσιν έκαμεν έχάτως στην Γερμανία ή έκδοσις μιας συλλογής «ροτατόπων μύθων, συγγραφέων υπό τού Εύγενίου Χελντάι. Οι μύθοι αυτοί είναι ίσων έπιτυχεί, ώστε ο συγγραφέας των άπικλήθη «Νέος Αίσωπος». Έκ των χαριτωμένων αυτών μύθων μετεφράσαμεν δύο προς χάριν σας:

Η ΖΗΛΟΥΤΥΠΙΑ

Ένας νέος ζηλοτυπούσε πολύ την κοπέλλα, την όποιαν έλάτρευε, επειδή έτυχε να είναι πειν φιλάσκη «Τά μάτια σου μπορεί να δούν κάποιον άλλον» της είπε μία μέρα και της έβγαλε τα μάτια!

—Με τα χέρια σου μπορείς να κάνης νόημα σε κανένα κορτάκια», της ξανάπε και της έκοψε τα χέρια!

—Με τα πόδια σου μπορείς να πατήσης τό πόδι κανενός, για να τού δώσης να έ νοήσθ τό αισθημά σου» της είπε πάλι και της έκοψε τα πόδια!

—Έλσημόνησα ότι μπορείς και να μιλήσης», της λέει σε λίγες μέρες και της κόβει και τη γλώσσα!

—Όύτε να μειδιάς θέλω» της έτόνισε και της ξεροζύωσε τα δόντια της!

—Τώρα είμαι κάπως ήσυχος» της είπε την άλλη μέρα άφού της έκοψε και τα μαλλιά και την έμπιστεύθηκε και την άφησε μόνη της για πρώτη φορά.

—Τώρα πεινά είναι έντελώς δική μου» ψιθύριζε χαρούμενος σάν έρευνε. «Κανείς δεν θα μου την κλέψη!»...

Όταν όμως γύρισε δεν τη βρήκε πειν στο σπίτι. Η νέα είχε δραπέτευσεν με τόν ιδιοκτήτη ενός θεάτρου, ο όποιος την άπήγαγε για να την επίδεικν ή ως περιεργό άντικείμενο ανά τας Ήπειρους!...

ΤΑ ΖΩΑ

Τα ζώα φιλονικούσαν μία μέρα μεταξύ των και συνεσκέπτοντο: —Ποιό από μας αγαπάει περισσότερο τούς ανθρώπους;

—Έγώ είμαι ο καλλίτερος φίλος τους, έλεγεν ο σκύλλος γιατί τούς ύπηρετώ πιστά και μου δίνουν άπ' τη τροφή, την ό,τι τρώει και οι ίδιοι.

—Συνοδεύω αυτούς στον πόλεμον και στα κινήματα και τούς κάνω να κερδίζουν χρήματα στα λατομεία και να διασκεδάσουν έλεγεν τό όλογο, με περιποιούνται όπως περιποιούνται τούς έαυτούς των!

—Εμένα με χαϊδεύουν έλεγεν ή γάτα, γνοίζω στα δωμάτιά τους, κάθεται στους καναπέδες τους.

—Όλα αυτά ειπε τίποτε γνοίξει και τούς λέει ο ψύλλος. Έγώ κοιμάμαι άγκαλιά με τούς ανθρώπους!...

(Έκ τού Γερμανικού) ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΧΕΛΝΤΑ'Ι

ΚΑΙ ΟΛΙΓΗ ΖΑΧΑΡΟΠΑΣΤΙΚΗ

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ... ΜΕΘΥΣΜΕΝΑ!

Μιάμισον όκά άλεύρι άμερικάνικο, 100 δράμα ρουμι, 100 δράμα ρακι, 100 δράμα κρασί, 100 δράμα ζαχαρά και 100 δράμα λάδι καλό. Τα ζυμώνετε πολύ και άμέσως τα στέλλετε στο φούρνο.

Ο Γλυκανάλατος

Σει τα μανδήλια αυτά. Η χρήση έλήφθη από τούς Ρωμαίους, οι όποιοι μετεχειρίζοντο τό soufarium (σουφάριον) όπως σπαγγίζον τόν ιδρώτα των και πιθανάστατα όπως καθαρίζουν την μότην. Έκ της Ίταλίας ή συνήθεια διεδόθη στην Γερμανία και τας χώρας τού Βορρά. Έν τούτοις κατά τόν 12Τ' αιώνα δεν είχε γενικευθή ή χρήση αυτού εις τόν κόσμον. Είναι γνωστόν τέλος ότι εις την Κίναν χρησιμοποιούν μαντηλάκια χάρτινα για τό συνάκι, έράσις διά κάθε καθαρίσμα. Φαντασθήτε λοιπόν τούς δούλους των κινέζων πόλεων τας περιόδους της ιμφοιουέντίας. Θά είναι μαντή λωριούδες!...

Ο ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΖΟΥΝΑΣ

(Υπό ΠΕΝΕ ΜΠΙΖΕ)

Την είχα γνωρίσει στη Βαρελάνο, την λέγαν Ζουάνα. Ήτανε μία κόρη ψηλόλιγνη και λιγερή. Είχε μαλλιά μαύρα και κοντά, ένα πρόσωπο φεγγαρίσιο και υπέροχα μάτια πρασινωπά. Χόρευε, σ' ένα απόκεντρο καμπαρέ όπου συχνάζαν στρατιώτες και εγγάτες του λιμένος. Όταν η πελατεία ήταν πειό εκλεκτή, τραγουδούσε στους ήχους της κιθάρας, τραγουδάκια λυπητερά.

Δεν ξέρω πώς αγαπηθήκαμε. Ήρκεσε να την ιδω πολλές φορές στην άλλοκοτη ταβέρνα, που συχνάζε, να συναντηθούν οι ματιές μας. Η τύχη θέλησε να άπαντηθούμε κατόπιν σ' ένα τραπέζι του ξενοδοχείου. Μιλήσαμε και αυτή ήταν η αρχή του ειδυλλίου που το νόμιμα έλαφρό και όμως επρόκειτο να φέρη ένα μεγάλο κλονισμό στη ζωή μου.

Η Ζουάνα ήταν είκοσι χρόνων, είχε χρυσή καρδιά και κάτι τι παιδιαστικό στα καριότια της, στις χαρές της, και μία άγαστη τρυφερότητα αίσθανόμουν πως δεν μου άξιζε. Αισθανόμουν πως εγώ, ο ξένος, που αὐτὸ ο θάφηνια για νέες περιπέτειες, δεν είχα τὸ δικαίωμα ν' αἰσιώ τὸν ξωτῶτα. Προσπαθούσα να μετριάζω τὸν ἐνθουσιασμό μου και νὰ τῆς δίνω νὰ ἐννοῇ πὼς ὁ συνδεσμός μας ἦταν ἐφήμερος. Μὰ αὐτὴ δὲν ἔδινε προσοχὴ στὰ λόγια μου. Ἐγερνε στὸ πλευρὸ μου, μ' ἀγκάλιαζε καὶ γελούσε ἐξνοιαστικῶς. Ἐτοί ἀνέβαλλε ὁλοένα τὴν ἀναχώρησή μου καὶ ἐξακολουθούσα νὰ μένω στὴ Βαρελάνο γιὰ νὰ μὴ λυθῶ αὐτὴ τὴ νύκτα.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τοὐλάχιστον δικαιολογούσα τὴ διαμονή μου, ἕως τὴ στιγμὴ που ἐννοίωσα πὼς ἂν δὲν ἄφιναι τὴ Ζουάνα, αὐτὸ συνέβαινε γιὰτὶ δὲν μπορούσα νὰ κάμω χωρὶς αὐτὴ, τὴν ἀγαπούσα καὶ ἐγὼ, περισσότερο ἀπὸ ὅσο μ' ἀγαποῦσε, ἤμουν φιλόποτων, γινόμενον ζηλιάρης. Μία ἀγοροποιία λίγων στιγμῶν στὴ συνέντευξη μὲ βασάνιζε τρομερὰ καὶ ὅταν τὴν ἔβλεπα μέσα σ' ἕνα χυδαῖο πλῆθος που ἐθαύμαζε καὶ χειροκροτοῦσε τοὺς χοροὺς τῆς καὶ τὰ τραγούδια τῆς, ἤθελα νὰ φωνάξω πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα μοὶ ἀνήκει καὶ ν' ἀπαγορεύσω νὰ τὴν κυττοῦν.

Αὐτὴ δὲν ἐννοοῖσε τὴ ζήλια μου! Ἀγαποῦσε τὴν τέχνη τῆς καὶ τῆς ἄρεσε νὰ τὴ χειροκροτοῦν, νὰ τῆς προσφέρουν μύρα, νὰ τῆς δίνουν οἱ θαυμασταὶ τῆς ἀνθὴ καὶ μικρὰ κοσμήματα. Ἐπέστρεφε σὲ μένα, τὴ χαρὰν, εὐτυχὴ γιὰ τοὺς θαυμάστους τῆς, καὶ γελούσε γιὰ τὴ στενοχώρια μου, γιὰ τὰ δάκρυά μου, νόμιμα πὼς ὅλα τὰ ξεχνούσα ὅταν χαμογελούσα στὴν τρυφερὴ ματιὰ τῆς.

Ἀλλ' ὅχι! δὲν λημονούσα. Τόσες φορές τὴν παρεκάλεσα ν' ἀφήσῃ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα που τόσο τὴν ἐξηντέλιζε στὰ μάτια μου, νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃ πιά. Τὴν ἤθελα πάντα κοντὰ μου, καὶ νὰ μὴ δίνῃ τὰ φιλιάντῃς σὲ ἄλλους, ὅπως φανταζόμουν. Μάταια τὴν παρακαλοῦσα. Ἡ Ζουάνα δὲν ἤθελε νὰ προβῇ σ' αὐτὴ τὴ θυσία καὶ ἐγὼ ἀνεχώρησα αὐτὴ τὴν κατὰστασι καὶ προσπαθούσα νὰ τῆς κρύβω τὸν πόνο μου, ἀπὸ φόβο μήπως μ' ἀφήσῃ ὁλότετα...

Ἐνα βράδυ, ἔφυγε ἀπὸ κοντὰ μου τόσο βιαστικῶς ὥστε ἐπιθυμούσα νὰ τὴν παρακολουθῶ. Ποὶ πήγαινε; Ποῖον θάβλεπε; Διάβασα γιὰ νὰ πρᾶνῶν τὴ ταρχή μου. Ὑστερὰ ἀπὸ μία ὥρα, κορυμμένος ἀπὸ τὸ διάβασμα, κατὰκοπος, ἀποκοιμήθηκα.

Μόλις σφάλισα τὰ μάτια μου, μοὶ φάνηκε πὼς μία δύναμις ἀόρατη μ' ἔσπρνε πίσω τῆς. Ὁνειρευόμουν. Εἶδα ἐμπρὸς μου τὴν νελικατὴ σιλουέττα τῆς, στὸ φῶς μίας λάμπας ηλεκτρικοῦ. Δὲν ἤξερε πὼς τὴν παρακολουθῶ. Πήγαινε, σφίγγοντας στὸ κορμὶ τῆς τὸ ἐπαινώφορο τῆς γιὰ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν ψύχα τῆς νύκτας, χωρὶς νὰ τὴ νοιάζει γιὰ τίποτε καὶ γιὰ κανένα.

Ἐξάφνα, παρεκάμην τὴ γωνία ἐνὸς δρόμου σκοτεινοῦ καὶ ἐπροχώρησε ὀλίγα βήματα, σταμάτησε ἐμπρὸς σ' ἕνα ἄθλιο καφενεῖο, ὕστερὰ μίπηκε μέσα. Μίπηκα, καὶ ἐγὼ, ὀλίγες στιγμὲς ὕστερῶτα. Μόλις διέκρινες ἐκεῖ, στὴν αἰθούσα που ἦταν γεμάτη ἀπὸ καπνὸς καὶ τὴ φωτίζαν ἀμυδρὰ δύο λυχναρία, καὶ ὅπου, γύρω στὰ στενά τραπέζια, τρεῖς πελάτες ἐμισκοιμόντο. Δὲν ὑπῆρχε οὔτε καφετζῆς οὔτε ὑπηρέτης.

Ἡ Ζουάνα καθόταν, στὸ βάθος. Μοὶ εἶχε γυρι-

Τὴν ἔβλεπα νὰ τὴν θανατῶν, νὰ τὴν χειροκροτοῦν καὶ ἐξήλενα τρομερὰ.

—Τι συνέβη; Μιλᾶτε...
—Τὴν πνίξαν ἀόπως, στὴν ταβέρνα που χόρευε... Δὲν ἔξερυν ποὺς τὴν ἐπνίξε!

ΛΟΓΟΓΡΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Σ' ἡν τὸ μπόι μου 'βρίσκα, 'σάν τὴν ἰδέα μου δὲν 'βρίσκα. Ὁ λογαριασμός τοῦ σπιτιοῦ 'ζὸ παζάρι δὲν βγαίνει. Ἀλλοῖα που δὲν ἔχει νύκτα νὰ ζυστῇ καὶ περιμένει ἀπ' ἄλλου! Γιὰ αὐτὸ ἔκαμα τὴν κάππα μου καὶ μὴ μὲ τρῶν οἱ ψύλλοι. Γαμβρός ἄμα γεννηθῇ, τοῦ πεθεροῦ θά 'μοιάσῃ. Ὁμοῖος τὸν ὁμοῖον καὶ κοπερὶ τὰ λάχανα. Ἀλλὰ 'μάτια ἔχει ἡ πέδριχα καὶ ἄλλα ἡ κουκουβάγια. Τὸ μῆλο ἀποκάτω 'στὴ μηλιά θά πέσῃ. Πές μου μὲ ποῖον κἀθῆσαι νὰ σοῦ 'πὼ ποὺς εἶσαι. Τὸ παιδί, ἂν δὲν κλάψῃ, δὲν τοῦ δίνει ἡ μάνα του βούζι. Τὸ παιδί ἀπὸ μάν·α ὁφανεύει καὶ ὄχι ἀπὸ πατέρα.

ΣΤΙΧΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ

ΤΙ ΕΙΔΕ ΚΑΙ ΤΙ ΕΙΔΑ...

Ὁ Σούτσος ὁ δεινόςτο, ὅταν πήγε στὴν Πόλη στὸν γυρισμό του ἔγραψε καὶ τὸν παῖνασαν ὅλοι: «Δάσπες, Σκυλλὰ, Χαμῆλιδες, τὰ τρία ταῦτα ὄντα «τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὰ τρία προϊόντα!...» Κι' ἐγ' ὅταν φύγω ἀ· ἐδὼ καὶ πάγω στὴν Πατρίδα θά γράψω μετ' σὲ δύο γραμμὲς εἰς τὰς Κλεινάς τι εἶδα: «Βφημερίδες μπόλικες, σκόνη καὶ Καφενεῖα «Κι' ἀγιάτρευτη καὶ τρομερὴ Πολιτικομανία!...»

ΑΡ. ΣΟΦΙΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μ' ἄρσειε ἡ φρόνη γιατί αὐτὴ αἰώνια μᾶς δίνει, εἰς τὴ ζωὴ παραρηγορία, καὶ στὴ θανάτῃ γαλήνη. Θεόδ. Βελιαντίης

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

= ΟΙ ΔΥΟ ΣΠΑΝΟΙ =

Δυὸ σπανοὶ πεζοποροῦσαν μίᾳ φορὰ φορτωμένοι ὁ καθένας ἀπὸ ἕνα σάκκο. Τοῦ ἐνὸς ὁ σάκκος εἶχε μέσα ἄχυρα καὶ τοῦ ἄλλου κάρβουνα.

Ὅταν συναπαντήθηκαν ρώτησε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο που πήγαιναν. Ὁ πρῶτος σπανὸς ἀπήντησε, ὅτι εἶχε μαλλιά καὶ πηγαίνει στὴ πόλιν νὰ τὰ πωλήσῃ. Ὁ δεύτερος εἶπε πάλι, ὅτι εἶχε λίγο μαργαριτάρια πατρικὰ του καὶ θέλει νὰ τὰ ἐξαγίῃ γιὰ ν' ἀγοράσῃ μαλλιά. Τότε λέει ὁ πρῶτος στὸν δεύτερο:

— Νὰ! τοῦτον τὸν μεγαλῆτερο σάκκο μὲ τὰ μαλλιά καὶ δὲς μου τὸ μικρὸ σακκὶ μὲ τὸ μαργαριτάρια, γιὰτὶ θὰ σὲ γελᾶσουν οἱ ἔμποροι ἂν πᾶς γιὰ πούλησῃς στὴ πόλιν. Ὁ σπανὸς στὴν ἀρχὴ ἔκανε ὅτι δὲν ἤθελε, τέλος ὅμως ἐδέχτηκε μὲ τὴν συμφωνίαν νὰ μὴν ἀνοίξῃ ὁ ἕνας τὸν σάκκο τοῦ ἄλλου. Ἐννοεῖται ὅμως, ὅτι μόλις ἔστρεψαν στὸ πρῶτο στενὸ, ἀνοῖξαν καὶ οἱ δύο τοὺς σάκκους μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ ἕνας γέλασε τὸν ἄλλο, καὶ εἶδαν ὅτι γελᾶστηκαν καὶ οἱ δύο.

Γόρσαν λοιπὸν πάλι πίσω καὶ συναπαντήθηκαν καὶ συμφωνήσανε νὰ γίνουν ἀδέρφια. Μετὰ τὴν... ἀδελτοποίησιν ἐκίνησαν γὰρ τὴ πόλιν νὰ ἄγρουν δοικεῖα. Ἦταν Κυριακὴ καὶ ἡ ἐκκλησιὰ λειτουργοῦσε. Αὐτοὶ στάθηκαν ἀπ' ἔξω καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοὺς συναπάντησε ὁ παπᾶς καὶ τοὺς πῆρε στὴν ὁπηρεσία του. Συμφώνησαν νὰ πᾶν δυὸ λίρες τὸ μῆνα, ὁ ἕνας νὰ βόσκῃ μὴ ἀγελᾶδα καὶ ὁ ἄλλος νὰ σκουπίζῃ τὴν αὐλή.

Ὁ σπανὸς που ἔβασκε τὴν ἀγελᾶδα, ὑπόφερε πολλὴ, γιὰτὶ αὐτὴ ἡ στρόγγια εἶχε τὸ συνήθιο νὰ φομαζῇ καὶ νὰ πηλάγῃ... Ὁ ἄλλος πάλι μὲ τὸ σκούπισμα ἀπὸν ἔσφαρνε καλὰ καλὰ, πετοῦσε τὰ σαρίδια ὕστερα ἔξω, μέσα στὸ χοῦν τοῦ νερόμυλου, πρᾶγμα που ἔκανε τὸν μύλωνά νὰ τὸν πνίξῃ καὶ νὰ τὸν δώσῃ παρὰ μίᾳ τεσσαράκοντα!

Τὸ βράδυ ὁ σπανὸς που εἶχε τὴν ἀγελᾶδα ἐφθασε τάχα χαρούμενος ὅτι καλοπέρασε. Ὅμοια καὶ ὁ δαρμένος ἀπ' τὸ μύλωνά διηγόταν πὼς πέρασε τὴν ἡμέρα του «ζωὴ καὶ κότα» μὲ τὸ σάρωμα... Συμφώνησαν λοιπὸν πάλι σὺν κατεγορατοῖς ποῦσαν ν' ἀλλάξουν... γάριν ποιικιλίας τὴν ὁπηρεσία τους. Μὰ δὲν πέρασαν καλὰ οὔτε ὁ ἕνας, οὔτε ὁ ἄλλος. Κεῖνον ποῦβασκε τὴν γελᾶδα καὶ ἔπαισε τὸ σάρωμα τὸν ἔσφαρνε ἔξω, στὸ ἔυλο ὁ μύλωνάς καὶ τὸν ἄλλον ποῦγε τὸ σάρωμα τὸν παίδευε ἡ γελᾶδα μὲ τῆς στρόγγιλις τῆς!

Γι' αὐτὸ τὸ βράδυ ἀποφάσισαν νὰ ζητήσουν ἀπ' τὸ παπᾶ τὰ μιστὰ τους καὶ νὰ φύγουν.

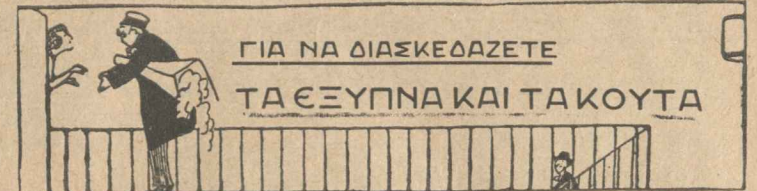
Ὁ παπᾶς πρόθυμος τοὺς ἔδωσε ἄφεισι καὶ διέταξε τὸ μικρὸ τὸν ἀνεμῖο του νὰ βγάλλῃ «ὅπὸ τὸ ξεροπήγαδο», καθὼς τοῦπε, δυὸ λίρες καὶ τῆς ἄλλης νὰ τὴς σκεπάσῃ καλὰ. Ἀκούσαν οἱ σπανοὶ «ξεροπήγαδο» καὶ «λίρες» καὶ στανταλιστηκαν. Συνεννοήθηκαν λοιπὸν κρυφὰ καὶ ἀντὶ νὰ φύγουν μῆκαν τὴ νύκτα μ' ἕνα σάκκον μεγάλου καὶ μίᾳ τριγιά στὸ προαύλιό τοῦ παπᾶ ποῦταν τὸ ξεροπήγαδο. Ἀφροῦ δέθηκε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς κατέβηκε στὸ πηγάδι καὶ βόηκε ἀντὶς λίρες πηγαδίσια λιθόρρα! Τότε μπαίνει καὶ αὐτὸς μέσα στὸ σακκὶ καὶ κουνάει τὸ σχοινὶ στὸν ἄλλο νὰ τὸν τραβήξῃ ἔξω. Ὁ σπανὸς ποῦταν ἀπάνω νοιώθοντας τὸ τραβήγμα εἰσερε τὸ σακκὶ, τὸδε γεμῖτο, νόμισε ὅτι εἶχε μέσα λίρες καὶ χωρὶς νὰ γάσῃ καὶ τοῦ βᾶσει στὸν ὅμο καὶ τὸ κόβει λάσπη χαρούμενος, γιὰτὶ γέλασε τὸν συντροφὸ του καὶ τὸν ἄφησε στὸ πηγάδι!

Ἀπ' τῆς χροῦς ὅμως αὐτὲς σκέμισε τὸν ἔβγαλε σὲ λίγο μίᾳ φωνάδα π' ἀκούστηκε μέσα ἀπ' τὸ σακκὶ:

— Ἐσκάσα μωρὲ σύντροφε!

Ὁ φορτωμένος ὁ σπανὸς βᾶσει κάτω τὸ σακκὶ νὰ δῇ τί φωνὴ ἦταν αὐτὴ καὶ... νὰ σοῦ μπρὸς του ὁ σύντροφός του που τὸν νόμιζε στὸ πηγάδι!

Ἀπὸ τὴ νύκτα, αὐτοὶ οἱ δύο σπανοὶ ὁρμήστηκαν νᾶναι τίμιοι συναμεταξύ τους καὶ νὰ γελᾶνε τοὺς ἄλλους... Ἡ ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Ἐνας ἐπαγίωτης στὸ μελόδραμα: — Βρε ἀδερφέ, αὐτὰ τὰ βιολιά (ἡ ὀρχήστρα), δὲν μᾶς ἀφίνουν ν' ἀκούσουμε τί λέν αὐτοὶ οἱ χριστιανοὶ ἐκεῖ πάνω στὴ σκηνή!...

— Ἦθελα ν' ἀγοράσω ἕνα ἄλογο καὶ δὲν ξέρω που ν' ἀποταθῶ; — Μὰ! ὁ Χ. ἔχει ἕνα γιὰ πούλημα.

— Πῶς τὸ ξέρεις; — Εἶμαι βέβαιος; γιὰτὶ χθὲς τοῦ τὸ πούλησα ἐγὼ...

Ὁ σύζυγος: — Ὅταν κανεὶς κλέβῃ ἔστω καὶ τὸ παραμικρὸ πρᾶγμα τὸ μετανοεῖ ἀργότερα. Ἡ σύζυγος: — Θυμάσαι ὅταν εἰμαστε ἀρραβωνιασμένοι μὲ ἐκλεβες τόσα φιλιάντα... Ὁ σύζυγος: — Δὲν λέγω, μὰ ἀκούσεις τί σοῦ εἶπα προηγουμένως...

Νὰ σοῦ πῶ, εἶπεν ἕνας μικρότερος σ' ἕνα φίλο του, πὼς νὰ κερδίξῃς χρήματα. Ν' ἀγοράσῃς τώρα που κάνει κρύο θερμόμετρα καὶ νὰ τὰ πωλήσῃς ὅταν θὰ κἀνῃ ζέστη.

— Καὶ τί μὲ τοῦτο; — Νὰ μὲ τὴ ζέστη θά... ὑψωθοῦν!

Σκέψεις μεθυσμένου:

— «Περίεργο πρᾶγμα! Ὅταν διψᾷ δὲν τὸ πέρνει κανεὶς χαμπάρι» καὶ ὅταν πῶν κραι, ὁλος ὁ κόσμος τὸ βλέπει!

Τὸ τραπέζι στρωμένο, τὸ φαί ἀχνίζει. — Κῦττα Μαρία, που εἶν' ὁ Κύριός σου, θὰ κρούσῃ τὸ φαί, λείει ἡ κυρία στὴν ὑπηρεσία τῆς, νησιώτισσα προπόσειρη.

Κ' ἡ Τηνακιά, ἡ ὁποία βόηκε τὸν κυρίο τῆς νὰ τρέβῃ τὰ δόντια του μὲ τὴ βούρτσα: — Ὁ ἀφεντικός κυρία, ἀκονίζει τὰ δόντια του!...

Ο ΚΑΤΕΥΓΤΜΕΝΟΣ

Η ΑΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΡΚΥ

Ὁ Μάξιμος Γκόρκυ, ὁ γνωστὸς Ρώσος μυθιστοριογράφος, παρακλήθει ἀπὸ κάποιον ἐκδότη νὰ συγγράψῃ τὴν αὐτοβιογραφίαν του, ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

1878 μαθητευόμενος ὑποδηματοποιός, 1879 ἐμποροῦπάλληλος, 1882 ὑπομάγειρος πλοίου, 1883 βοηθὸς ἀρτοποιοῦ, 1884 ἀρτοποιός, 1886 εἰσὶδος περιπλανώμενος, 1887 πωλητὴς μύλων σιτῶν δρόμους, 1888 ὑποψήφιος δι' αὐτοκρατορίαν, 1889 ὑπάλληλος δικηγόρου, 1891 ἀλῆτης ἀνὰ τὴ Ρωσσία, 1893 ἀχθοφόρος σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ καὶ τὸ 1894 ἐδημοσιεύθῃ τὸ πρῶτό μου βιβλίον!...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σηραγίδες ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ Ζεμῖλα Εὐρωπαϊκὸν 7.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Ι. ΘΡΟΥΒΑΛΑ Ιατροῦ. Ἀκτινοσκοπήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτινοθεραπείαι. Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν μεθόδων ηλεκτροθεραπειᾶς. Ὁδὸς Σταδίου 51. Ὁραὶ 10-1 καὶ 5-8.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιούχος χειρουργός, ὁδοντίατρος, Πειραιὸς 9. (οἰκία Τσαλῆ). Ταχεία καὶ ἀνώδυνη θεραπεία δι' εἰδικῆς μεθόδου.

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΣ ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ιστορία αγάπης. 'Ιστορία όραία και περίεργη. Κατά τας άρχάς του 1600 δύο σύζυγοι από την τάξιν των ευγενών χωρίζουν, σπνρόνται των αγαθών των και του πλούτου των υπό περιστάσεις μοιραίας και τραγικής. Ο σύζυγος φαντάζεται την σύζυγόν του, απάτησαν αυτόν αίσχρως και αποθανούσαν. Η σύζυγος νομίζει πως ο σύζυγός της έφοιτησεν σε κάποια μάχη. Έτσι απελπισμένοι και οι δύο καταφεύγουν σε δύο μοναστήρια. Χρόνια περνούν και η αλήθεια δεν αποκαλύπτεται. Μία ημέρα τέλος πιάνει φωτιά το κελί της συζύγου στο μοναστήρι. Την οβύνουν οι μοναχάι, αλλά εν τώ μεταξύν ένα περιστέρι που είχε αυτή για μόνο της σύντροφο στη μοναξιά της τρομάζει από τας φλόγας και φεύγει. Πετώ, πετώ τρομαγμένο και φθάνει πού νομίζετε; Στο μοναστήρι που βρίσκεται ο σύζυγος και πέφτει μέσα στο κελί του. Τί σύμπτωσης!... Τα δύο μοναστήρια, το γυναικείο και το ανδρικό! βρίσκονται στην ίδια γαλλική επαρχία, έρκεταις έντρος μακρὰ το ένα από το άλλο... Ο σύζυγος βρίσκει το περιστέρι στο κελί του, διν έξερει από πού προέρχεται, το πέρνει στα χέρια του, το χαϊδεύει, και έντός πέντε η δέκα ημερών του θεραπεύει την μία πτερόφυλα που είχε και ο άλλον. Το περιστέρι είναι καλά πετώ τώρα και ζητεί να πετάξη στη κυρία του. Ξέρει να βεβή τον αϊθέριο δρόμο του γυμνού. Του δίνει όμως στο πόδι πριν το αφήση να πετάξη, ένα του γραμματάκι με διάφορες σκίψεις του πένθιμης κι' ίπελπισμένης. Πού θα καταφύγη το περιστέρι; Σε πειρά χέμα θα πέση το γραμματάκι του; Ο μονάζων σύζυγος ούτε το γνωρίζει καν! Τέλος το περιστέρι μένει ελεύθερο και φεύγει. Πετώ γοργό, διασχίζει τας έντασεις και φθάνει στο μοναστήρι που έχει καταφύγει η σύζυγος και κρύβει το γραμματάκι. Αυή η πού το θεωρούσε χαμένο το δέχεται με συγκίνηση. Το γεμίζει φιλή. Βοίονει την έπιστολή, τη διαβάζει και άπορεί. Πού είχε καταφύγει λοιπόν το περιστέρι της τόσας ημέρες; Ποιάς έγραψε την έπιστολή; Είναι άνδρας ή γυναίκα; Ο χαριετή φαίνεται πολύ λεπτός... Την καταλαμβάνει έπιθυμία να λύση το μυστήριο και άνοιγει άλληλογραφία με τον άγνωστον ή την άγνωστον. Μεσίτης το περι τέτοι. Αυτό μεταφέρει τας έπιστολάς. Και οι δύο σύζυγοι άλληλογραφούν μετά τόσα χρόνια χωρισμού χωρίς να το ξέρουν...

Πού καταλήγει η άλληλογραφία αυτή; Θά το μάθετε άπ' την συνέχεια του παρόντος αϊσθηματικού αναγνώσματος...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)
'Ιδου την ιστορικόν της 'Ισίδος. Αυτό είναι όλο πού θέλεις να μάθης; Δεν έχεις τίποτε άλλο να μ' έρωτήσεις; Όγαινε, αδελφέ μου ο Κύριος μετά σου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΜΠΤΗ

Τη 11 Μαΐου πού το χάραγμα.
'Αλλοίμονον! Η 'Γρις επανήλθεν άνευ έπιστολής αυτήν την φοράν. Τί συμβαίνει; Είχε το ύψος περίλυπον και κατηφές.
'Εσκέφθην το πράγμα και κατενόησα ότι, δεν θέλετε να μου γράψετε πλέον... Διαιτί; Η μήπως είσθε άσθενής;
Σας στέλνω τη τελευταία μου αυτήν έπιστολήν και ή καρδιά μου σφίγγεται.

Θά τύχη άπαντήσεως;
'Επρόκειτο λοιπόν να διακοπή ή άλληλογραφία αυτή, ο σύνδεσμος αυτός ο ιερός, ο όποιος τόσον με παρηγορούσε;
Το δάκρυ το όποιον τρέχει αυτήν την στιγμήν από τα βλέφαρά μου, προέρχεται από τα βάθη της καρδιάς μου.
'Αν ήξεύρατε πόσον πάσχω!

'Επλάσθην διά την κοσμικήν ζωήν κι' έν τούτοις τα πλήγματα

της τύχης έναντίον μου ύπηρεσαν άλλεπάλληλα.

Η γράψα και έπληγην εις την καρδίαν μου πού έξεχειλίζεν από αγάπην.

Η γή κατέρρευσεν ύπ' τούς πόδεις μου.

Η άπελπισία με συνέτριπεν.

Έγκατέλειπα την Κοσμικήν ζωήν διά να μονάσω, συντηρήμένη, άλγούσα δεινώς...

Αν ήξεύρατε πόσον υπέφερα!

Αλλοίμονον! Αυτό το γραμματάκι, το γράφω για τον εαυτό μου. Το παράπονο της λυπημένης μου ψυχής, δεν θα φθάση μέχρις εκείνου. Σε σένα 'Γρις λέγω ότι ύποφέρω, σε σένα ότι λυπούμαι εδώ στη μοναξιά μου, σε σένα λέγω ότι είμαι δυστυχισμένη!

Αλλοίμονον Θεέ μου! Η δικαιοσύνη πλανιέται πολλές φορές. Της τιμωρίας πού φυλάσσει για τους ένόχους, πέφτουν πολλές φορές στους άθώους.

Η λύπαις και ή συμφοράς, λένε πως έξασφαλίζουν την άλλη ζωή ευτυχισμένη. Αλλά γιατί να τιμωρείται εκείνος πού δεν έκανε ποτέ κακό και πού μόνον απάρηθη; Γιατί ή συγγνώμη του 'Ιησού πρὸς τὴν Μαγδαληνήν;

Γιατί ή άρεσις του Χριστού για την γυναίκα την παλαίαιδα; Και γιατί ή αιδεστικότητα αυτή σε μένα, σε μένα μόνο, Θεέ μου; Αγάπησα, αλήθεια, αλλά και αγαπήοντας πικράθηκα.

Έγεννήθηκα για τη κοσμική και όχι για τη μοναστική ζωή. 'Αν αγάπησα ακολουθήσα τον νόμον πού έσθ έχεις επιβάλλει, τον νόμον επί των ζώων, επί των ανθρώπων, επί των φυτών. Όλα σ' αυτόν τον κόσμον αγαπούν. Όλα ζητούν να ένωθουν σε μία ζωή. Τ' αιδάκια στα ρυάκια, τα ρυάκια στους ποταμούς, οι ποταμοί στον ώκεανόν, τ' άστέρια αυτά πού φωτίζουν τον ούρανόν, φεύγουν, διαγράφουν στο στερέωμα χουσές γραμμές και όταν προχωρούν να σβήσουν στον ορίζοντα, ζητούν να σβήσουν στον κόλπο άλλου άστέρος.

Και ή ψυχές μας δεν ζητούν άλλη ψυχή εδώ στη γή παρά για να άποτελέσουν μαζί της σύνδεσμο έρωτος.

Ω, Θεέ μου! Μία μόνο στιγμή έχάρηκα στή ζωή μου, όταν βρήκα μία ψυχή ν' αγαπήσω. Μία ψυχή άδελφή στους πόνους.

Γιατί πονεμένη ψυχή δεν θέλεις να μοιρασθής τη λύπη μου, όπως έγω τη δική σου; Δεν ξέρεις ότι όταν το βάρος είναι μεγάλο και μοιρασθή φαίνεται λιγότερο;

Τώρα το χάραμα με προσκαλεί. Με προσκαλείς και συ Θεέ μου! Έρχομαι σε σένα, έρχομαι να σου εξομολογηθώ ότι είμαι άγνη. Έχω τη καρδιά μου άνοιχτή για να διαβάρης τί πράξεις έκανα στη ζωή μου.

Πέφτω στο βομό σου με το μέτωπο στή γή και τα χέρια ψηλά. Θά μείνω έτσι έως ότου με συγχωρήσης.

Συ, αγαπημένο μου περιστέρι, θά είσαι όμάρ της των σκέψεων της καρδιάς μου!

Σκέπασε με τα φτερά σου το τυλιγμένο αυτό χαρτί, για να μή το δούν άλλα βλέμματα και πηγαινέ το σε κείνον.

Είμαι το τελευταίο μου γραμματάκι... Θ' άπαντήση;

Ποιός το ξέρει....
ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΚΤΗ

11 Μαΐου το μεσημέρι
Πράγματι έμάντερες όρθι πονεμένη ψυχή. Αποφάσισα να μή σου ξαναγράψω. Γιατί ένας άνθρωπος βυθισμένος στον τάφο να έπιμένει να βγάλλη τα χέρια του από το νεκρικό του κρεβάτι, χωρίς να τ' άψήγην στο Θεό;

Κάποιο θαύμα μ' έκανε ν' αλλάξω άπόφασι.
Το γραμματάκι πού έγραψες για το εαυτό σου, το γραμματάκι αυτό πού όποιον άνέθετες τη ψυχή σου στα πόδια του Κυρίου αυτό λέγω, το περιστέρι το άπιστο αυτή τη φορά, μου το έφερεν όχι τυλιγμένο. Το διάβασα, συγκινήθηκα, δάκρυσα... ('Ακολουθεί)

ΑΡΑΒΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ο ΚΡΥΦΟΣ ΕΡΩΤΑΣ

Κρύβω την φωτιά της.
Δεν λέω τ' όνομά της.
Και άν όχόμη είπω μόνο 'Αγαπώ', θ' άμθαιναν πως 'Εκείνη αγαπώ, γιατί 'Εκείνη μόνο μπορώ ν' αγαπήσω!

I BN ΚΑΛΑΚΙ

ΚΑΡΤ ΠΟΕΤΑΣ

Σ. Ζάχον, Γ. Παπών, Γε. Μελέτην, Άδων Αιγαίου: Συνδρομαί σας έλήφθησαν. 'Ιωσήφ Ρωμάνον, Θεσσαλονίκη: Εύχαριστούμεν για τα καλά σας λόγια. Παράσχου το πρὸτον τρίτομον των ποιημάτων σπανίως πέφτει στην αγορά. Έστηνέληθη από πολλοί. Οι δύο τόμοι των 'Ανεκδότων' εύρίσκονται ίσως ακόμη. Τρίτομον, τόμους ή βιβλιοθήκη του 'Μπουκέτου'. Θέλετε κανένα ώρισμένον ποιήμα του; Αίμ. Καράσσο, ένταυθα. Εύχαριστούμεν. Διήγημα όχι τόσον έπιτυχές άν και δεν σάς λείπει σχετικό ταλέντο. Στείλτε τίποτε άλλο. Γ. Κ. Πουρναρόπουλον, ένταυθα: Συνεργασίαν δέχομεθα. Πρέπει όμως να είναι άπολύτως έπιτυχής λογοτεχνικός διά να δημοσιευθί. Δεν είδατε το όνομά σας στους λύτας; Δ. Αδαλίην: Το διήγημά σας έντελώς παιδικόν. Μη βιάζεσθε λοιπόν, έχετε ύπομονήν και πρὸ πάντων διαβάσετε. Θ. Αγγελόπουλον, Κρέσταινα: Δέχομεθα. Δ. Κανελλόπουλον, ένταυθα: Το πέδόν σας άνεπιτυχές. Τί να την κάμωμεν την συνεργασίαν του είδους αυτού; Να σπαταλούμε πολύτιμον χωρον; Αυτή την άσυνειδήσια άπέναντι του αναγνωστικού μας κοινού δεν την έχομεν. Πρέπει να το έννοήσετε και να σάς εύχαριστήση έφ' όσον κοινόν αναγνωστικόν είσθε και σεις. Τα διηγηματά σας: Κλειστός τα σ' ένα συγγραφέα και διαβάστε τα μετά ένα δυό έτη. Να ήθελε πού θα τα σγίσετε άναμφιβόλως. Λογοτεχνία δεν θα πη φλυαρία. Έννοήσατέ το. Την άνηθικότητα των διαφόρων φυλλάδων πού σάς παρασύρουν ν' άνοητεύετε δεν την έχει το 'Μπουκέτο'. Τετέλεσται!... Ν. Μπουλουκούδαν, Θήβας: Όχι καλόν. Συμμετοχήν, ένταυθα: Πολύ σάς εύχαριστούμε. Τα περά σας όχι τόσον δυνατά. Έχουν και γλωσσικάς άτελείας ακόμη. 'Ελπίουμε όμως πως το 'Μπουκέτο' θα σας δείξη το φιλολογικόν δρόμόν σας. Έχετε ύπομονή. Γ. Δαμπαζάκου, Πειραιά: Άνεπιτυχές. Εύχαριστούμεν για όσα μάς γράφετε. Ημείς βαίνομεν πάντοτε βελτιούμενοι. Άρα το κοινόν έχει πλέον ύποχρεώσεις άπέναντί μας. 'Ηλ. Δηλάρη, Θεσσαλονίκη: Άνεπιτυχές. Θεωρώς εύχαριστούμεν για όσα μάς γράφετε. Μεν. Νικολαΐδην, ένταυθα: 'Αλλοίμονον! φίλε μου οι άνθρωποι δεν είναι πλέον Άρτανιά. Τί να την κάμουν την εύχασίαν; Ός σπόρτ; Προτιμούν την κυβέραιαν και την νοθείαν. Θέλεις να συγκινήσης πράγματι τους συγχρόνους; Στείλε μας καμμία συνταγή περὶ του πως νοθεύεται το έλαιον. 'Αλλοίμονον! επαναλαμβάνομεν, ο Άρτανιάν απέθανε διά παντός! Λίαντα του ή νύχη!... Γ. Γ. Φουσαράν, Χαλκίδα: Πεδόν σας όχι έπιτυχές. Στέλνεται κοσμικός ανταποκρίσεις, άκριβείς όμως, με όνόματα Κυσιών και δίδων και όχι εκτενείς. Κίμων Μάτσαρη, Λαμία: Τί θέλετε να πείτε; Να εκδιδόμεθα πάντα με το ίδιο έξώφυλλο; Αυτό θα μάς έκαμνε οίκονομίαν χιλιάδων δραχμών, αλλά δεν θα εύχαριστού το οι άναγνώσται μας. Συνεπώς... Νάρκισσον: Άνεπιτυχές. Νίταν Περιονιστή, ένταυθα: Μήπως παρέπεσε; Πάντως θα λάβετε μέρος στη κλήρωσι για το δον βραβείον, σάς το ύποσχόμεθα. Η λύσις της Κιβωτού να διπλωθί κολημένη με κόλιν και να σταλή. Π. Μιχαήλον, Δράμα: Εύχαριστούμεν. Ποίημα όχι έντελώς άμελητόν. Α. Κολοκοτρώνην, ένταυθα: Υπακούουν ειδικά μικρά κουταλάκια κοκκίαινα, μετάλλινα, άργυρά ή χρυσά για τα καλά λίκι και το πιπέρι. Γ. Παπαδόπουλον. Τραγανό: Για τα καλά σας λόγια σάς πολνευχαστούμε. Και πού να ξέρατε τι εκπλήξεις σάς έτοιμάζουμε ακόμη έντός όλίγου... άρχει σεις οι άναγνώσται να συνιστάτε το έργο μας και σε άλλους έφ' όσον το κρίνετε άτιον. Θ. Σαράφην, Μυτιλήνην: Καλώς έκτελεσμένον. Διγχει λογοτέλην. Θέμα όμως πολύ κοινόν. Δεν μάς στέλνετε τίποτε άλλο;
— Άπάντησιν εις τας λοιπάς έπιστολάς των φίλων συνεργα των μας εις το προσεχές.

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

Το νέον παιγνιδάκι, το όποϊον δημοσιεύομεν ει, την όπισθεν σελίδα εινε άσφαλώς πλέον πολύπλοκον του πρώτου, αλλά και πλέον διασκεδαστικόν. Πρέπει να κατασκευάσετε διά των σχεδίων 1-2 την κιβωτόν του Νωε ως φαίνεται έν μικρογραφία κάτω άριστερά του σχεδίου, άποκόπτοντες καταλλήλως τα σχέδια και προσαρμόζοντες αυτά ώστε ν' άποτελεσθουν όλοι αι πλευραι της κιβωτού. Λύσεις γίνον αι δεκαί μέχρι της 15 'Ιουνίου. Έκ των λύτων θα βραβευθουν τρεις διά κληρώσεως.

Ο πρώτος θα λάβη δραχμάς 250.

Ο δεύτερος δραχμάς 150.

Και ο τρίτος δραχμάς 100.

Έκάστη λύσις δέον να συνοδεύεται υπό πεντηκονταλέπτου γραμματοσήμου.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΚΙΒΩΤΟΥ ΤΟΥ ΝΩΕ

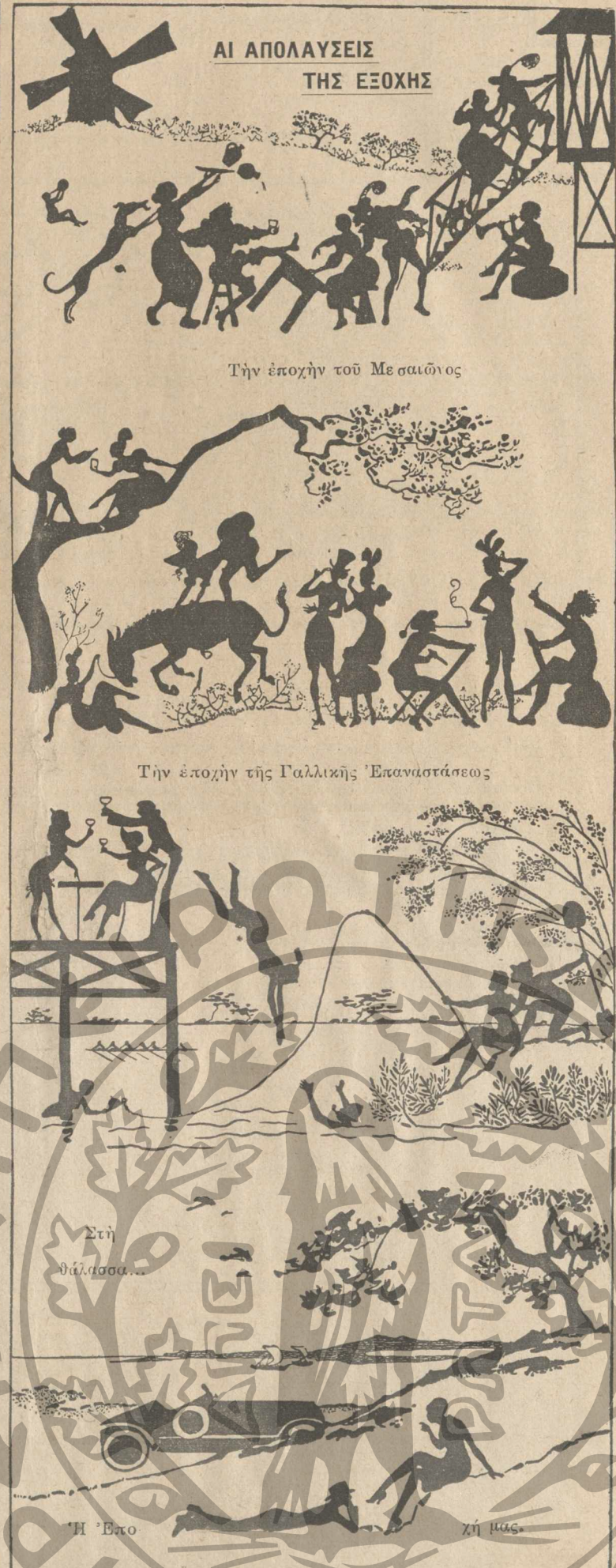
'Ανδρονίκη Καραμπάτη Βερανζέρου 4 'Ένταυθα, Χ. Σιγγώνη Σκουρά 45 'Ένταυθα, Α. Μοραΐτην Κλεισθένους 5 'Ένταυθα, Γ. Σωφρονίδην Ροδότης 46 Πειραιά, λύσεις έλήφθησαν.

Μία θεάρεστος βουλή μία καλή μας πράξι είν' άπαλό προσέκφαλο, στρωσίδι από μετάξι.

Μαρέ ή γυναί...ε... δεν σου λέω πως όλες, μα ή περισσότερες πάντα είναι μαργιόλες.

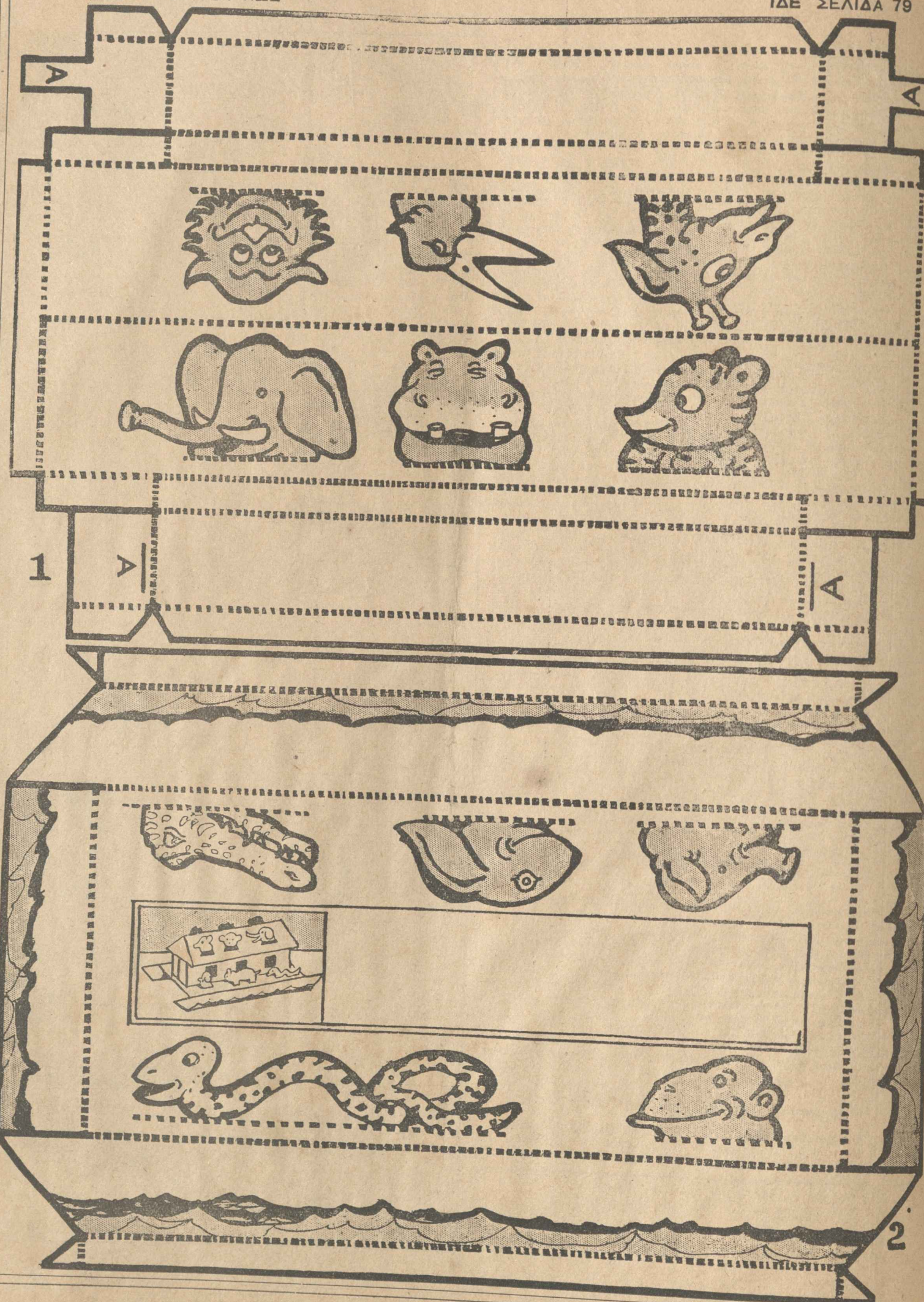
Γ. Μαροράς

Ανδρ. Δασκαράτος

Η ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΟΥ ΝΩΕ

ΙΔΕ ΣΕΛΙΔΑ 79

ΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ εκλεκτά δια κάθε γούστο όρολόγια πλατίνης, χρυσού και άργύρου εις πλουσιωτάτην συλλογήν, εις τὸ ἀδαμαντο-πωλείον ZENNETΟΥ Έρμου 94.

ΔΙΟΝ. Γ. ΚΑΝΤΖΙΚΗΣ, δικηγόρος, δόδος Δώρον 10 Όμόνοια.

Τὸ Κατάστημα ΧΑΪΜΑΝΤΑ, ΤΣΕΚΛΕΝΗ και ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ δόδος Έρμου 26 και Βουλής παρέλαβε πλουσίαν συλλογήν υφασμά-των της εποχής, ως και άπαντα τὰ εἶδη νεωτερισμῶν.

Εἰς τὸ κατάστημα Δ. ΤΣΟΥΧΛΟΥ, δόδος Έρμου 70, τὸ τμήμα γυναικείων φορεμάτων διευθύνεται ἀπὸ τὴν Madame Marthe Far-fer, τὸ δὲ τμήμα τῶν καπέλλων ἀπὸ τὴν Georgette Douet.

Στοῦ ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΥ ἀμαξάκια διὰ βρέφη Εὐρωπαϊκά ἔκ-στον δραχ. 1000. Όδός Έρμου 109.

Ό,τι νέον εἰς μεταξωτά, μάλλινα και βαμβακερά, porlines, marocains, μεταξωτά garapntis, lavables δι' ἀσπρόδρομυα και ἄ-παντα τὰ εἶδη διὰ προίκας tussors, eronges, παρέλαβεν ἐσχάτως εἰς πλουσιωτάτην συλλογήν τὸ κατάστημα ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΤΡΟ-ΠΟΥΛΩΝ, Έρμου 58. Τιμαὶ ἐκτὸς συναγωνισμοῦ.

ΚΑΠΕΛΛΑ ψάβινα και λινὰ ΠΑΙΔΙΚΑ εκλεκτῆς ποιότητος δι' ὅλας τὰς ἡλικίας παρέλαβε τὸ κατάστημα Δ. ΤΣΟΥΧΛΟΥ, δόδος Έρμου 70.

ΕΥΚΑΙΡΙΑ της εποχής.—Διὰ ν' ἀποκτήσετε τάπητας Άνατο-λῆς και κεντήματα φαιάτατα και μὲ τὰς πλέον καλὰς τιμὰς, μὴ ἀναβάλλετε τὴν ἐπίσκεψιν της ἐκθέσεώς μας, Περικλέους 44 ΠΡΙΣ. Έπελτοῦμεν και ἐπὶ παραγγελία, ἀνευ ὑποχρεώσεως τοῦ παραγγέ-λαντος πρὸς παρὰλαβήν. Όταν δὲν γίνη ἀκριβῶς τὸ ὅ,τι θέλει.

ΠΡΟΣΟΧΗ. Κυρία και δεσποινίδες, μὴ στενοχωρεῖσθε διὰ τὴν θερμὴν τουαλέτταν σας. Εἰς τὸ κατάστημα ΙΑΚΩΒΟΥ ΚΑΖΕ, ἐφευ-ρέτου τεχνιτῶ γυνῶν, βραβευθέντος διὰ Διπλώματος εὐρεσιτεχνίας δόδος Φιλοθέης 11, παρὰ τὴν Μητροπόλιν, θὰ βρῆτε κοστούμια, βλούζες, ταγιέρ μεταξωτά και ντεμισὶ και ὅλα τὰ εἶδη της πλεκτι-κῆς εἰς τιμὰς εὐθύνάς και ἀσυναγωνίστους. Πώλησις χονδρική και λιανική.

ΧΑΡΤΗΣ γραφομηχανῆς, ἐξαρτήματα, τανίαι γραφομηχανῶν, χονδρικῶς πωλοῦνται Πλατεία Άγ. Θεοδώρων 9. Κατάστημα Γρα-φομηχανῶν «Royal». Τηλ. 8—57.

ΛΟΓΙΣΤΙΚΗ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ Διδασκαλία τρίμηνος καθ' ὁμάδας. Φροντιστήριον Πρακτικῶν Σπουδῶν. Έρμου 166, 7—9 μ. μ. καθ' ἑκάστην.

Η ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΑ ΕΚΠΤΩΣΙΣ γίνεται εἰς τὸ ραφεῖον Κ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ, Αἰόλου 93. Ραπτικά ἢ ἐνδυμασία 395. Γύρσμα ἢ ἐνδυμασία 195. Εἰς τὸ ἀνωτέρω ραφεῖον ἐκτελεῖται και πᾶσα ἐπιδιόρθωσις. Υφάσματα μάλλινα Άγγλικά μὲ τιμὰς ἀσυναγωνί-στους. Πλουσία συλλογὴ καλῶν Ρερλάν.

Η ΜΟΝΗ ἁγνὴ και θρησκευτικὴ σοκολάτα ἀπεδείχθη ὅτι εἶνε τοῦ ἐργαστασίου ΖΑΒΟΡΙΤΟΥ, πολυμένη εἰς ὅλα τὰ ἐδωδιμοπω-λεῖα Ἀθηνῶν—Πειραιῶς.

ΚΟΥΦΕΤΑ Γαλλικά και ἐγγόρια εἰς μεγάλην ποικιλίαν και τιμὰς εὐλογικῶς μικροτέρας. Γενικῶς στὰ εἶδη. Γιά χαρὰς, γάμους, ἀρραβῶνας και βαπτίσεις ΜΠΑΖΑΡ—Άρσακείου.

Εἰς τὸ Κατάστημα ΜΑΥΡΕΑ, λεωφόρος Ἀμαλίας 2, παρελή-φθη πλουσία συλλογὴ καπέλλων και φορεμάτων, κάλσαι μεταξω-ταί «Gui» εἰς ὅλους τοὺς χρωματισμούς.

ΟCCASION ΚΑΛΤΕΣΣ χονδρικῶς και λιανικῶς. Ι. Θεοφίλου, Ἡραίου ἀριθ. 46.

ΕΠΙΠΛΑ μὲ δόσεις «ΚΡΟΝΟΣ» Πανδρόσου 4, Πλ. Μητροπόλεως.

ΜΗΝ ΕΜΠΙΣΤΕΥΕΣΘΕ τὰ παιδιὰ σας εἰς ἀγνώστους ξένους. Ἀποταθῆτε εἰς τὸ εἰδικὸν τμήμα της ἐφημερίδος «Journal d'At-tēnes» (Όδός Έδουάρδου Αἰ 8) διὰ νὰ σὰς συστήσῃ σοβαρὰς παι-δαγωγούς και διδασκαλίσσας ξένων γλωσσῶν.

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ Σπ. Τρικοῦπῃ 3. Πλήρης κατάρτι-σις λογιστῶν και καθ' ὁμάδας.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ὅλοι τοὺς σάπωνας «Μίνως» της κομητικῆς ἐλαιουργίας. Εἶνε οἱ καλλίτεροι και εὐθύνότεροι.

ΕΛΑΤΟΠΙΕΣΤΗΡΙΑ διὰ τὴν προσεχὴ ἐσοδείαν. Μηχαναὶ Demi Diesel. Ζητήσατε προσφοράς. Τεχνικός Όικος Πραξιτέλους 29.

ΑΝΑΘΕΣΑΤΕ τὰς κτηματικὰς σας συναλλαγὰς εἰς τὸ Γραφεῖον «ΗΧΩ» Δώρον 10, Όμόνοια.

ΠΟΥ ΘΑ ΒΡΙΣΚΕΤΕ ΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΣΑΣ

ΔΗΜ. ΜΑΣΤΡΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ ὄτο—ρῖνο—λαρυγγολόγος δέχεται 9—12 ἐν τῇ Κλινικῇ του ὁδός Ἀγίου Κωνσταντίνου 5α. Δι' ἐσωτερικῶς ἀσθενεῖς κλίνει α' και β' θέσεως.

ΔΗΜ. Κ. ΜΟΥΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ὁδοντίατρος—φαρμακοποιὸς δόδος Ἀριστείδου 12, ἐναντι Χρηματιστηρίου.

Δ. Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ πρὸν Διευθυντῆς της χειρουργικῆς κλινικῆς τῶν Ἑθνικῶν Νοσοκομείων της Κωνσταντινουπόλεως. Χει-ρουργικὰ και Γυναικολογικά. Κλινικὴ «Άγιος Ἀνδρέας» Γ' Σε-πτεμβρίου 126. 10—12 π. μ. τηλεφ. 31—50. Κατοικία Όμήρου 34α 3—6 μ. μ.

Διὰ τὰ ΟΦΘΑΛΜΙΚΑ ΝΟΣΗΜΑΤΑ συνιστῶμεν τὴν τελειο-τέραν ἐν Ἀθῆναις Κλινικὴν ΣΠΗΛΙΟΥ Γ. ΧΑΡΑΜΗ. Υψηλῆτοῦ Οφθαλμολόγου. 27—Όδός Μενάνδρου 27. Τηλ. 168.

ΚΑΡΔΙΑΚΑ, πάλμοι, δύσπνοια, - νεφρίτιδες. Ἰατρός Δ. ΟΡ-ΦΑΝΟΣ καθ' ἑκάστην 10—12 Ἀγίου Κωνσταντίνου 7. Εἰδικαί μέ-θοδοι. Εἰδικὰ ὄργανα. Εἰδικὰ θεράπειαι. Κατοικία Ἀριστοτέλους 90

Α. ΔΙΑΜΑΝΤΙΑΔΗΣ. Στοματολόγος—χειρουργὸς ὁδοντίατρος διπλωματοῦχος τῶν Παρισίων δέχεται καθ' ἑκάστην ἀπὸ 8—9 π. μ. και 2—6 1)2 μ. μ. ἐπὶ της ὁδοῦ Σοφοκλέους 28 (πάρδος ὁδοῦ Ἀ-θηνῶς) τοὺς πάσχοντας ἐξ ἀσθενειῶν τοῦ στόματος και τῶν ὁδόν-των μὲν τιμὰς συγκαταβατικάς.

Α. ΕΥΣΤΑΘΙΑΝΟΣ, ἱατρός Ὄτων, Ρινῶς, Λάρυγγος, τοῦ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ. Ἀρχαῖος τακτικὸς βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ ΜΟΥΡΕ ἐν Βορδῶ. Πρὸν ἱατρός τοῦ Ἑλληνικοῦ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου και τοῦ Ἑθνικοῦ Νοσοκομείου ἐν Κωνσταντινουπόλει. Δέχεται 2—6 μ. μ. δόδος Λεπενιώτου 29. Πλατεία Ἀγίων Ἀσωμά-των.

Δρ. Ν. Κ. ΜΟΥΡΓΟΠΟΥΛΟΣ ἱατρός Στοματολόγος, Ὀδον-τίατρος, δόδος Κλεισθένους 7 (Δημαρχία).

ΚΛΙΝΙΚΗ Ἀσθηματοπούλου, δόδος Ἀσκληπιοῦ 3. Γυναικολο-γικαί ἐξετάσεις και θεράπειαι 3—6 μ. μ.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΑΘΟΛΟΓΙΚΗ Ν. Κοζολάτου ἱατροῦ. Κλίνει Α'. Β', και Γ'. θέσεως. Πατήσια—Άλυσίδα—τέρμα τράμ Πατησίων τηλ. 14—02.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΠΟΥΛΗΣ. Μαιευτὴρ Γυναικολόγος, Δημό-κλειον 7. Δέχεται 3—4 μ. μ. Ἀριθ. Τηλεφ. 22 19.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ Ἑλένης Π. Στασινοπούλου, τελείως ἁνα-κα νισθεῖσα, Τρικόρφων 2, πάρδος Γ' Σεπτεμβρίου, ἀριθ. τηλ. 4-55.

Χ. ΠΑΠΑΘΕΟΦΙΛΟΥ Μαιευτὴρ—Γυναικολόγος. Τέως ὑπο-διευθυντῆς τοῦ Δημοσίου Μαιευτηρίου Βερολίνου. Δέχεται 3—5 μ. μ. Ἡραίου 51.

Ό οφθαλμολόγος Μ. Π. ΓΕΩΡΓΙΑΡΙΟΥ θεράπειει τὸν καταρ-ράκτην διὰ νέας μεθ' ὁδου τὸν στραβισμόν τὰ τραχύματα κλπ. Πει-ραιῶς 41.

ΗΛΙΑΣ ΧΙΤΖΑΝΙΑΔΗΣ χειρουργὸς γυναικολόγος διδάκτωρ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Montpellier και πρὸν βοηθὸς τοῦ καθηγητοῦ J. L. Faure δέχεται Κανάρη 14, 12—1 και 3—6.

Ό ἱατρός χειρουργὸς κ. Κ. Ι. Τσακλόπουλος δέχεται εἰς τὴν νέ-αν του κατοικίαν, Σωκράτους 63β', ὥρας 11—12 και 3—6.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΜΑΡΟΥΛΗΣ ἱατρός ἐπιμελητῆς της Μαιευ-τικῆς και Γυναικολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, Ἀριστοτέλους 80, 3—5 μ. μ.

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ Ἑλένης Π. Στασινοπούλου, τελείως ἀνακατασκευασθεῖσα, δόδος Τρικόρφων 2 πάρδος Γ' Σεπτεμβρίου, ἀριθ. τηλ. 4—55.

Η. Π. ΛΑΖΑΝΑΣ ἱατρός χειρουργὸς δέχεται ὁδός Σωκράτους 63β' (Όμόνοια) 3—5 μ. μ.

Ό ἱατρός Γ. Κ. ΣΤΑΥΡΙΑΔΗΣ γυναικολόγος—μαιευτῆς, πρὸν ἀρχηγὸς της Γυναικολογικῆς και Μαιευτικῆς Κλινικῆς τοῦ ἐν Κων-σταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Νοσοκομείου, δέχεται ἐπισκέψεις καθ' ἑ-κάστην ἀπὸ της 10—12 π. μ. εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου Όδός Γ' Σεπτεμβρίου 126. Τηλ. 31—50.

Ό ἐπιμελητῆς της παθολογικῆς κλινικῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ ἱατρός Δ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ, ἐπὶ μακρὸν ἐργασθεὶς εἰς τὰς διασημότε-ρας κλινικὰς τῶν Παρισίων και ἰδίως παρὰ τῷ καθηγητῇ Vauger διὰ τὰ καρδιακὰ και Vidal διὰ τὰ νεφρικὰ και ἥπατικα νοσή-ματα, ἐφαρμόζει πᾶσας τὰς νεώτερας μεθόδους της διαγνωστικῆς, θεραπευτικῆς και διαιτητικῆς. Δέχεται καθ' ἑκάστην 3—5 μ. μ. δόδος Βησσαρίωνος 1 (παρὰλευρὸς τοῦ κήπου Ἀκαδημίας).

ΕΙΝΕ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΕΤΕΛΕΣΜΕΝΟΝ

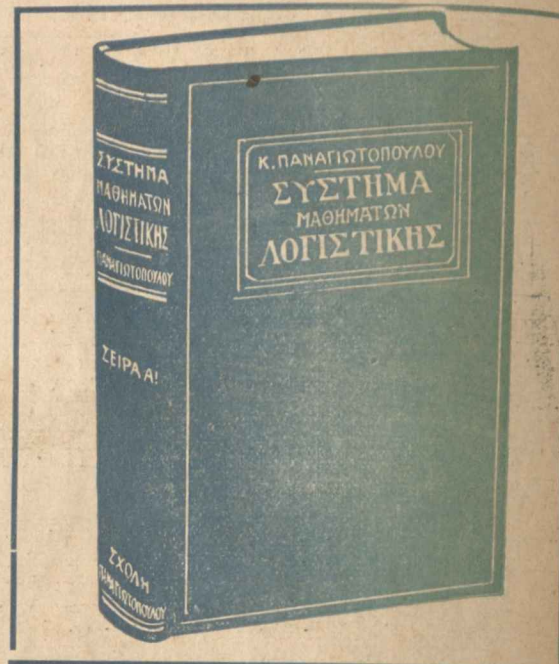
Πᾶς Ἕλλην δύναται σήμερον ἀσφαλῶς καὶ ταχέως νὰ μάθῃ μόνος τὴν νεωτέραν Λογιστικὴν ὑπὸ τὴν τελευταίαν ἐπιστημονικὴν αὐτῆς μορφήν, ΜΕΛΕΤΩΝ ἐπὶ τῇ θάσει τοῦ ἄρτι ἐκδοθέντος «Συστήματος Μαθημάτων Λογιστικῆς» Κ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΣΥΓΧΡΟΝΩΣ ΕΞΑΣΚΟΥΜΕΝΟΣ ἐν τῇ θεωρίᾳ καὶ τῇ ἐφαρμογῇ τῶν λογιστικῶν ἀρχῶν καὶ κανόνων ὑπὸ τὰς ὁδηγίας καὶ τὸν ἑλεγχον ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΟΔΗΓΟΥ περιέχοντος ὅλας τὰς λύσεις τῶν ἀσκήσεων καὶ τὰς ἀπαντήσεις τῶν ἐρωτημάτων (ΙΟΣΟ ἐν ὅλῳ).

Ἀποκτώντες τὰ δύο θεμελιώδη ἔργα θὰ ἔχετε διαρκῶς εἰς τὴν διάθεσίν σας ἓνα Α' τάξεως καθηγητὴν τῆς Λογιστικῆς, ἐγγυώμενον νὰ σᾶς διδάξῃ τὴν λογιστικὴν ἄνευ ἰδιαιτέρων διδασκτῶν.

Ὁ πρακτικὸς αὗτος συνδυασμὸς εἶνε προῦδ' εὐκοσιπενταετοῦς διδασκτικῆς πείρας καὶ διηνεκοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐξελίξεως τῆς λογιστικῆς μελέτης.

Διὰ τοὺς θέλοντας δὲ νὰ σπουδάσωσι τὴν Λογιστικὴν τῇ συνεργασίᾳ τῆς Σχολῆς ἔχει ὁργανωθῇ ἰδιαιτέρᾳ ὑπηρεσίᾳ διδασκαλίας διὰ ταχυδρομικῆς ἀνταποκρίσεως.

Κατὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην γίνεσθαι, πρὸς τοὺς ἄλλοις, χρήσις καὶ ἐντύπων φύλλων λογαριασμοῦ κ.λ.π. ἐπὶ τὸ ἀμερικανικώτερον.

Διὰ τεύχος περιχομένων τοῦ «Συστήματος», δελτίον παραγγελίας κ. λ. π., ἀπευθυντέον εἰς τὴν ἐμπορικὴν καὶ Λογιστικὴν Σχολὴν Παναγιωτοπούλου, ὁδὸς Νοταρᾶ 68
Πειραιᾶ.

ΚΥΡΙΑΙ ΚΑΙ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ

ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ ΟΛΑΙ

ΤΟ ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ

ΕΚΕΙ ΘΑ ΠΡΑΨΕΤΕ ΜΕ ΕΝΤΕΛΩΣ ΠΑΡΙΣΙΑΝΙΚΟ ΓΟΥΣΤΟ ΤΗΣ ΚΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΣΑΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ.

ΕΠΙΣΗΣ ΘΑ ΕΥΡΕΤΕ ΠΛΟΥΣΙΑΝ ΣΥΛΛΟΓΗΝ ΜΟΝΤΕΛΩΝ ΔΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ ΤΑ ΟΠΟΙΑ ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΜΟΛΙΣ ΠΡΟ ΟΛΙΓΩΝ ΗΜΕΡΩΝ.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟΝ ΣΑΣ

ΣΥΝΘΗΜΑ:

ΘΑΛΑΣΣΙ
ΣΑΛΟΝΙ

12 ΟΔΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΗ 12

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΟΜΨΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΣΤΕΡΕΑ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΜΕ ΓΟΥΣΤΟ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ εἰς ὅλα τὰ σχέδια καὶ εἰς ὅλα τὰ δέρματα θὰ τὰ ποιηγείετε εἰς τὸν μοναδικὸν Ἀθηναῖον καλὸν τέχνην

ΑΓΓΕΛΟΝ ΑΣΠΡΟΠΟΥΛΟΝ

39 Β' ΠΡΟΔΑΣΤΕΙΟΥ 39 Β'

ΝΕΟΝ ΦΩΤΟΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΚΩΝΣΤ. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΥ

Ὁδὸς Εὐριπίδου 33

Ἀναλαμβάνει οἱανδήποτε λεπτὴν ἔργασίαν, περιοδικῶν, ἐπιστημονικῶν συγγραμμάτων καὶ ἐφημερίδων